58-336

Akbaba

— Allah rahatlık versin efendim!

Derslerinden başka endişesi olmaması için...

...yarınını bugünden teminat altına alınız. Türkiye İş Bankasında şahsınız, aileniz ve yakınlarınız için açtıracağınız bir İratlı Hesap kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT veya 50.000 liraya kadar SERMAYE kazandırır.

23 Ağustos çekilişinde

6

APARTMAN DAİRESİ

ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

cem'an 800.000 lira

TÜRKİYE

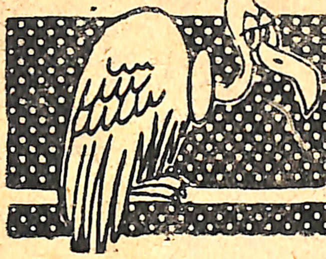

BANKASI

FAAL d - 454

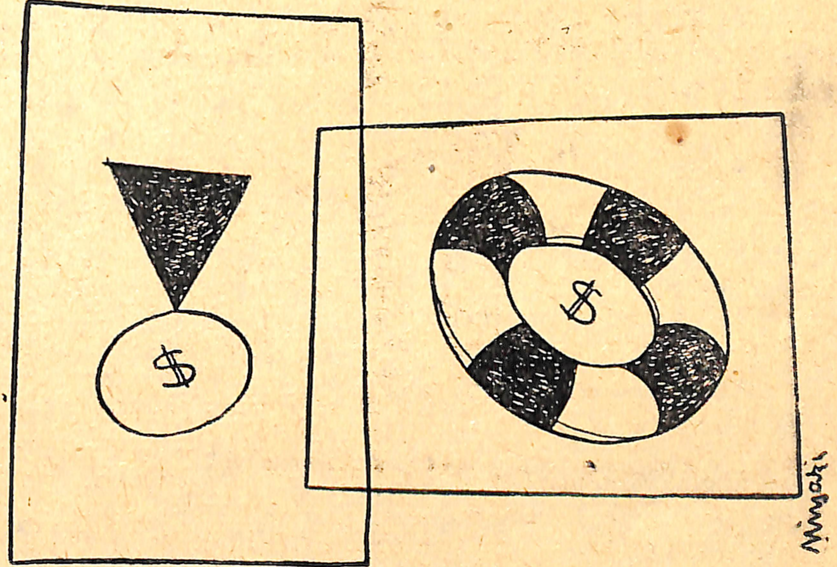
paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 336 C.: 13 21 AĞUSTOS 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

ÇATIK KAŞLAR

Dış Yardımlar:

İKTİDAR'A GÖRE... MUHALEFET'E GÖRE...

TATLI dil, güler yüz yalnız fıkrada kaldı. Etrafınıza şöyle bir bakınız, ne kadar zengin varsa kaşları çatık!

Niye gülmüyorlar acaba?... Apartman mı? Var... Otomobil mi? Var... Kotra mı? Var... Piyasada ne yok? Buzdolabı, çamaşır makinesi, radyo, pikap, güzel eşya, nâdide içki, vizon kürk, İngiliz kumaşı değil mi?... Hepsi, hepsi, salonlarında, mutfaklarında, gardroplarında tıklım tıklım... Ama, yine gülmüyorlar, yine gülemiyorlar. Öfke, enselerinde kat kat, gerdanlarında katmer katmer olmuş!

Tebessüm, belki biraz acı, belki biraz solgun, belki biraz hazin, hep derisi kemiğine yapışmış yoksul yüzlerde: Bir eski İstanbul evinden çıkarken gülümsüyor, bir pazar yerinde yiyecek fiyatlarına bakarken gülümsüyor, bir ağaç gölgesinde, yarı uyur, yarı uyanık, yamalı ceketine, yırtık pabuçlarına bakarken gülümsüyor...

Ben, gülenleri değil, gülmiyenleri merak ediyorum: Niye gülmiyorlar acaba?... Yoksa, gülemiyorlar mı?... Hâlâ, iç derinliklerinde kırıntıları kalmış gizli bir utanç duygusu, gülmeğe, gülümsemeğe istek mi bırakmıyor, .. Belki de ablak suratlara takılan bu öfke, servetlerine karşı belirecek şüpheler için bir ciddiyet maskesi, bir namus sigortasıdır!

Tıpkı Tevfik Fikret'in Nef'i tasviri gibi:

Bir yağız çehre, çatılmış iki hançer kaşlar,

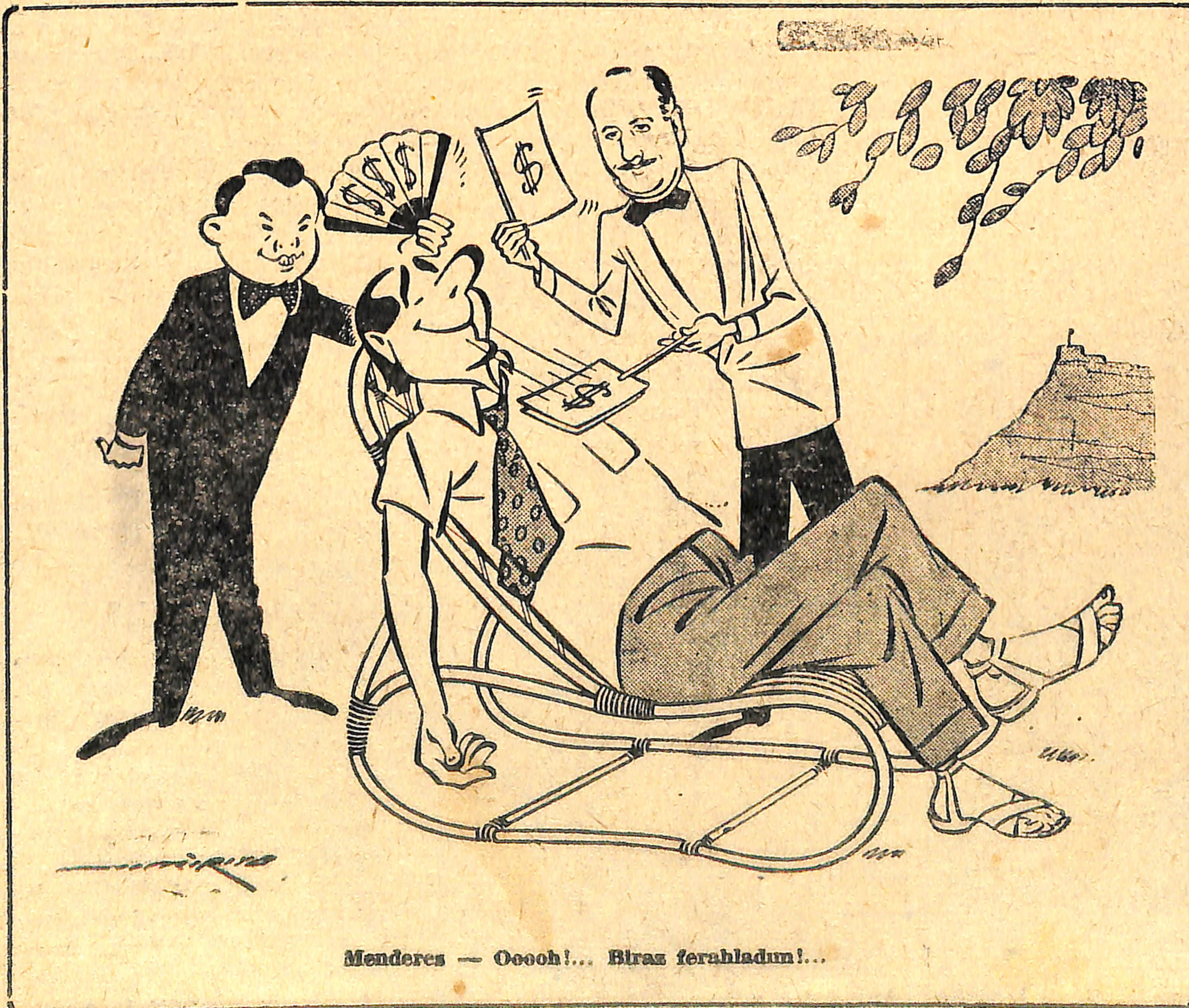
Ama, üçyüz elli dokuz milyon dolarlık yardım sevincinden sonra devlet babamızın yüzündeki öfke çizgilerinin büsbütün sertleşip silâh çatmasına ne dersiniz? İşte buna, hiç, ama hiç aklım ermedi. Bu hiddet, bu şiddet, bu dehşet niçin?... Kaç yıldır, denizler, dağlar, bulutlar aşarak aradığımız, yolunu, izini gözlediğimiz yardım, Nuri Sait Paşa'nın ölümiyle, beklenmedik bir miras gibi ansızın geliverdi! Devletçe, milletçe, hep gülsek, sevinsek, daha uysal, daha tatlı, daha babacan olsak ya artık!...

Hayır, Devlet babamızın yüzü, nedense, bir türlü gülmüyor, gülemiyor. E, o gülemeyince biz de gizli bir şüphe, gizli bir korku ile gülemiyoruz.

Haydi, doktor Namık Gedik, tebessümü vekillik ciddiyetine yakıştırmıyor diyelim. Ama, sayın Başvekile ne buyurursunuz? O ki, muhalefette iken bile gülen adamdı.

Yoksa, 350 milyon dolar bile yüzümüzü güldürmeğe yetmiyor mu artık?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Menderes — Ooooh!... Biraz ferahladım!...

ANKARA İSTANBUL

Kavuncu!

Mebuslar Ankaradan İstanbula tekrar dönmüşlerdi. Anadolu Kulübünün bahçesinde oturanlar arasından biri, kapıya doğru yürüyen bir arkadaşına seslendi:

— Kavuncuuu... Kavuncuuu!...

Doktor Halil Fikret Kanat sordu:

— Kim bu kavuncu?...

— Kayseri mebusu...

— Ne kavunu satıyor acaba?

Meclisteki yaylâcılardan biri cevap verdi:

— Topatan sanıyorduk ama değilmiş!

Boru hırsızlığı!

Konyada bir boru hırsızı yakalanmış. Öyle yağmur borusu, musluk borusu gibi ufak tefek şey değil, üçyüz bin lira tutarında bir boru hırsızlığı!...

Bu, bize siyasî bir hırsızlık gibi geliyor. Sakın çalınan borular, politika meydanlarında öttürülen seçim boruları, yuf boruları olmasın!

Üçüncü mevki!

Gazetelerde okuyoruz: Yeni fiyat zamları yüzünden Denizyolları gemilerinde birinci ve ikinci mevki ile seyahat azalmış, herkes üçüncü mevkie hücum ediyormuş.

Bu havadis, Ankara garında geçmiş eski bir konuşmayı hatırlattı:

Fuat Köprülü'nün ikinci mevki tren penceresinden baktığını gören bir dostu sormuş:

— Bu ne üstad? İkinci mevki ile mi yolculuk?

Üstad, sağ eliyle havada şöyle bir işaret yaptıktan sonra:

— Adam sendeee, dedi, artık mebusuz, üçüncü mevkiyle seyahat edecek değiliz ya!...

İndirme!

Üç eski arkadaştılar: Biri Halk Partili, biri Hürriyet Partili, biri de Demokrat... İki muhalif, eski dostluğa güvenerek ver yansın ediyorlar:

— Her gün yeni bir zam, yeni bir ayarlama, yeni bir pahalılık...

— Et kaç misline yükseldi?... Sabun kaç misline yükseldi?... Zeytin kaç misline yükseldi?... Hele giyim eşyası?... Hele kiralar...

— Yükselmedik ne kaldı?... Burunlarınız da dahil!

D.P. li dayanıyordu, ama güç dayanıyordu. Başını iki yana sallıyarak:

— İnsaf be, insaf, dedi...

Ötekiler insaf edecek gibi değildiler. Biri sordu:

— Ne insafı?... Siz insaf ediyor musunuz ki biz edelim? Çok değil, üç tane... Üç de değil, iki tane... Hattâ bir tane yükselmeyip alçalan şey göster bana... Kulunuz, kuleniz olayım!...

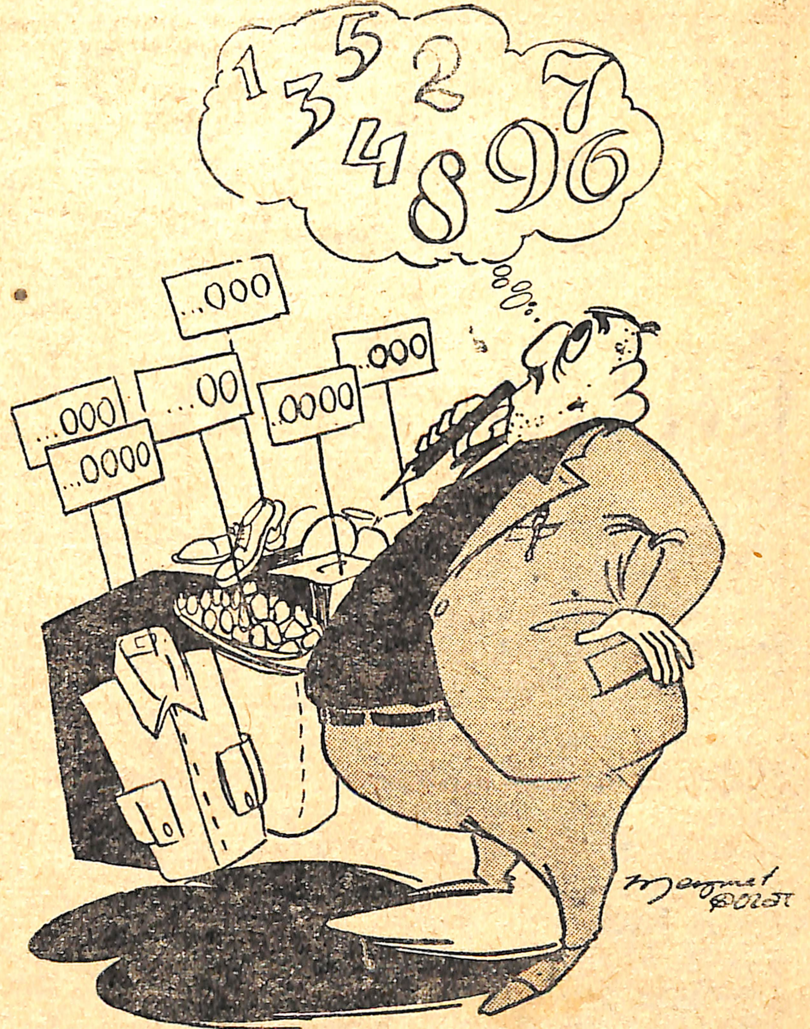
D.P. li, gözleri sevinçle parlıyarak yerinden fırladı:

— İşte, dedi, Tophane caddesi!... Tam üç metre alçaltıyoruz!

Yol!

Ulunay, Milliyet gazetesindeki bir fıkrasına şu başlığı koymuştu:

«Akıl için yol birdir»

PİYASA TEREDDÜTTE... (Gazeteler)

Bunu okuyan Doktor Mükerrem Sarol:

— Ne yazık ki o da bozuk, dedi, kaç yıldır trafiğe kapalı!

İstanbul türkçesi

İstanbul Hemşehriler Cemiyeti karar vermiş: «İstanbulluların eski kibar dilini, konuşma nezaketini, lisan inceliğini yeniden canlandırmağa» çalışacakmış...

Çok güzel, ama çok güç... Önce o kibar, nazik, ince İstanbulluları bulmak lâzım... Onlar nerede acaba?...

Mevlûd-i şerif!

Hepsi de aydın insanlardı: Profesör, tüccar, mebus... Günün konuşması malûm: Dış yardım!... Bununla ilk yapılacak işler neler olmalıydı?...

Herkes kendi mesleğine göre bir düşünce ileri sürüyordu. Doktor: «İlâç, diyordu, milletin sağlığı başta gelir!...» Fabrikatör: «Aman, diyordu, ham madde... Yedek parça!... Devran çarklarını işletmeliyiz!»

Ankara mebusu Bülent Ecevit:

— Ne şu, ne bu, dedi. Bence bu üçyüz elli milyonluk dış yardımla ilk yapılacak iş, bir mevlid-i şerif okutmaktır... Tabiî Irak'ta parçalanan Nuri Sait Paşanın ruhuna!...

Hangi asırda?

İngiliz Kraliçesinin kocası Prens Filip, eski çağlarda kralların kelleleri uçurulan bir filmden çıkarken mırıldanmış:

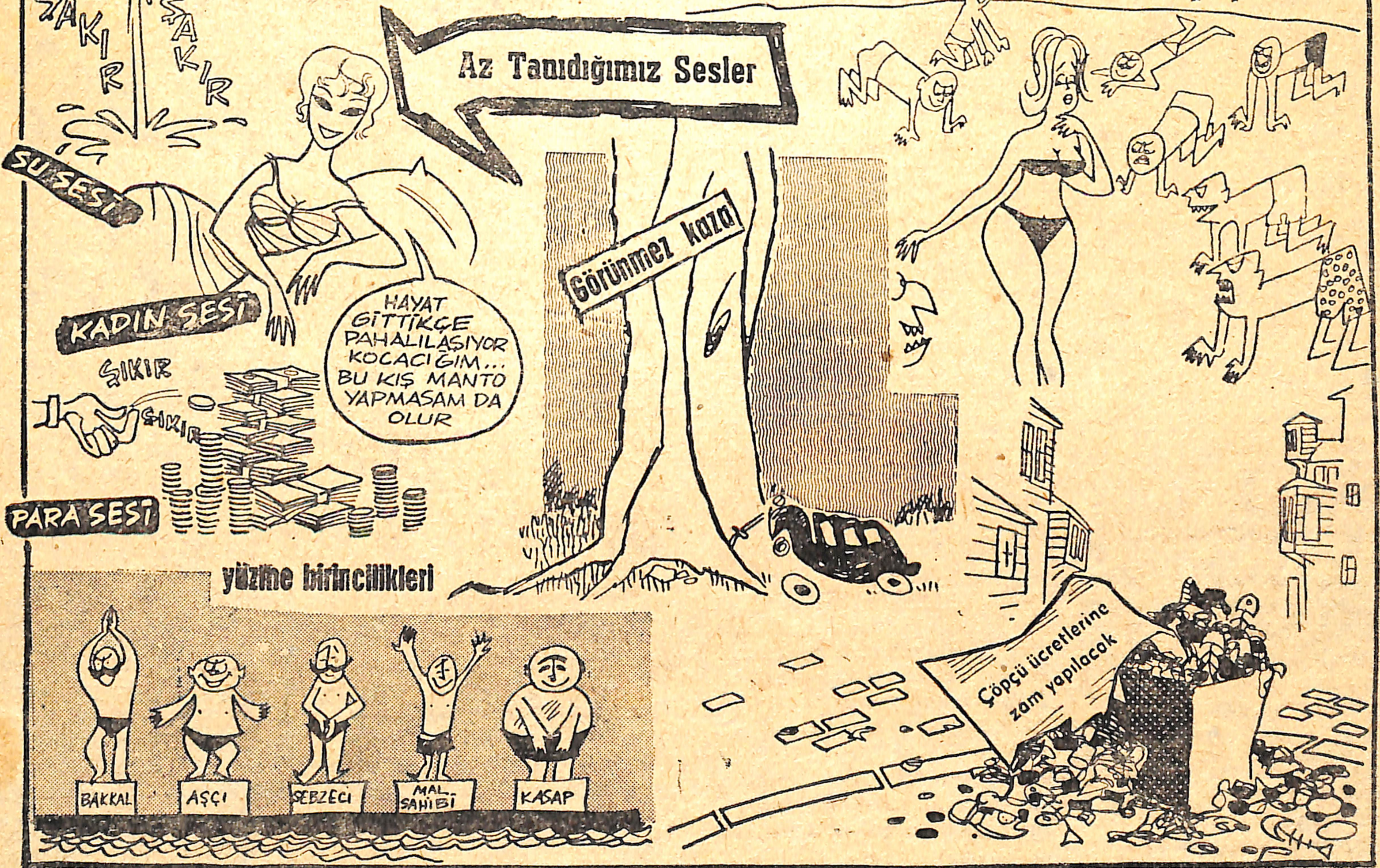
— Şükürler olsun Allahım, iyi ki yirminci asırda yaşıyorum!

Bir gazetede bu fıkrayı okuyan Ahmet Tahtakılıç:

— Ben yanlarında olsaydım, demiş, kendilerine şu suali sorardım: Acaba Irak Kralı Faysal hangi asırda yaşıyordu Prens cenapları?...

Gizli Anten

— Bu mu teyze?... Kredi kuyruğu... Avrupadan geliyor...

Akbaba Ansiklopedisi

YUNUS EMRE:

Bir adı da Âşık Yunus olan Yunus Emre bir halk şairidir. Nerede doğduğu, nerede yaşadığı, nerede öldüğü pek bilinmez. Her halde onun çağında da insanı yerinden yurdundan eden büyük bir istimlâk hareketi varmış sanırız!

Yunus Emre, eski tarikat pirlerinden Taptuk Emre'nin mürididir. Kırk yıl dergâha odun taşıyıp çile doldurduğu ve şeyhin emriyle dile gelip şiirler söylediği rivayet olunur.

Ben Yunus ne biçareyim,
Baştan ayağa yâreyim!

Diyen Yunus, eğer günümüzün adamı olsaydı, bu sabır, bu sadakat, bu fedakârlıkla, muhakkak politikanın gözde bir dervişi olur ve mühim bir makama otururdu!

— Z —

ZALİM:

Fena adam, başkasına kötülük etmekten, acı çektirmekten zevk duyan kişi. Neron tarihin tanıdığı zalim bir hükümdardır. Ama, çağımızın Hitler, Stalin çapında zalimleri rekor kırdılar diyebiliriz.

Yalnız insanın zalimi olmaz. Hastalığın, sözün, hattâ güzelin bile zalimi vardır.

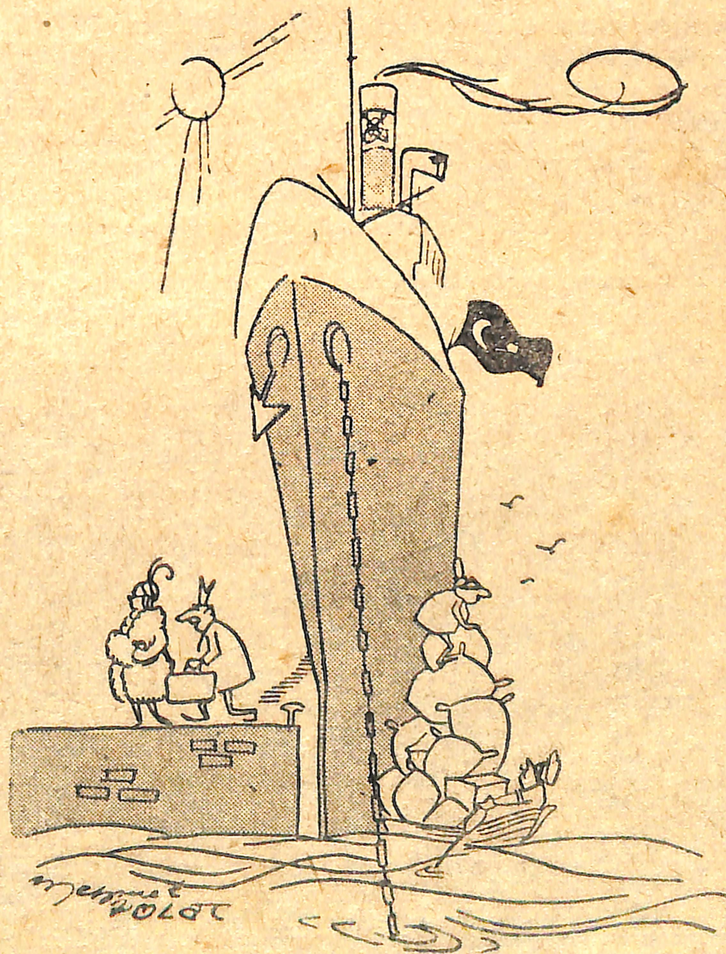
Namık Kemal, zalimlerden en çok şikâyet eden şairimizdir.

«İnsafsız avcıya hizmet eden köpek gibi, zalimlere de ancak denilerin yardımci olacağını» şu iki mısraında ne güzel söylemiştir:

Muini zâlimin dünyada erbab-ı denaattir,
Köpektir zevk alan sayyad-ı bî insafa hizmetten!

Tevfik Fikret de meşhur bir şiirinde şu güzel mısraları haykırıyor:

Zulmün topu var, güllesi var, kalesi varsa,
Hakkın da bükülmez kolu, dönmez yüzü vardır!

AKDENİZ SEFERİNDEN DÖNÜŞ!...

AÇIŞ NUTKU

★ **Yazan : AZİZ NESİN** ★

TRENİN penceresinden parmağını uzattı, taa uzakta, dumanlı bir morluğa bürünmüş geniş ovanın bitiminde, gölgesi gökyüzüne vurmuş bir fabrika bacası gösterdi. Trenden bakınca baca olduğu belli belirsizdi. Kullanıla kullanıla serçe parmağı kadar kalmış dikine bir kurşun kalem gibi duruyordu.

Trenin penceresinden parmağıyle bu karaltıyı gösteren adam,

— Bu fabrikanın açılış nutkunu ben söylemiştim, dedi.

Yol arkadaşlarından birisi:

— Orası fabrika mı? diye sordu.

— Fabrika ya...

— Ne fabrikası?

— Valla ne fabrikası olduğunu bilmiyorum.

— Hem açış nutkunu verdiniz, hem de ne fabrikası olduğunu bilmiyor musunuz?

Başka bir yolcu, o adamın yerine:

— Belki unutmuştur, dedi.

Nutuk vermiş olan adam:

— Yoo, o zaman da bilmiyordum, dedi.

— Peki, çalışmıyor mu?

— Şimdi belki çalışıyordur. Ama açılış töreninde ben nutuk verdiğim zaman çalıştıramadılardı.

— Yolculardan biri.

— Siz fabrikanın müdür müydünüz? diye sordu.

Adam:

— Yo... dedi, hiçbir şeyi değildim.

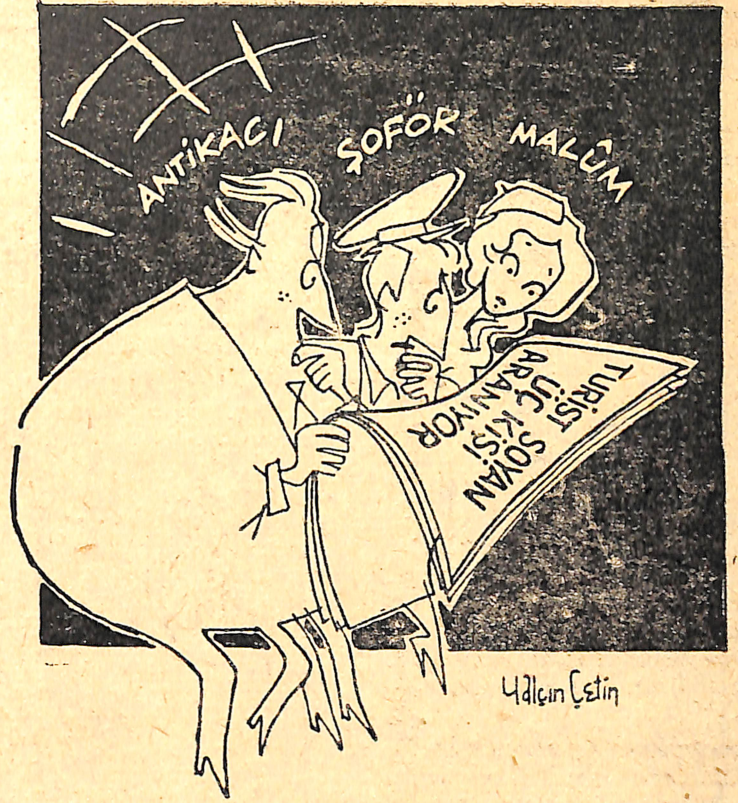
— Öyleyse resmî bir sıfatınız vardı...

— Yok canım, hiçbir şeyim yoktu.

— Amma da iş... Peki, ne münasebetle bilmediğiniz bir fabrikanın açılış nutkunu siz veriyorsunuz?

— Tamamiyle bir tesadüf. Ben, çocukluğumdan beri çok iyi konuşurum. Övünmek gibi olmasın, hitabetim gayetle kuvvetlidir. Böyle oturduğum yerde pek iyi konuşamam da, bir topluluk önüne çıktım mı, Allah tarafından bana bir hitabet kudreti gelir. Bu da bir Allah vergisi... Kalabalığın önüne çıktım da bir söze başladım mıydı, artık beni tutma. Bana bir zihin açıklığı gelir birader, gürüüül gürül saatlerce konuşurum. Bu da ayrı bir kabiliyet işi beyim. Hitabet ne demek? Bir kere ağzını açıp da söze başladın mı, hiç ağzını kapamıyacaksın, arıza yapmadan tıkır tıkır konuşacaksın. Ama ne konuşacaksın? Ne olursa... Lâfın sonu, başını tutmuş tutmamış, orasına boş ver. Bir kere söze başlıyana kadar. Baktın ki, başladığın cümlenin faili, fiilini, fiili de failini tutmuyor, sakın tekleme, o zaman cümleyi uzatır da uzatırsın, dinleyenler de faili, fiili şaşırır, içinden çıkamaz. Sonunda, dinleyenler de «adam besbelli büyük bir lâf etti» diye alkışlamak zorunda kalır.

Ben öyle nutuklar çekmişimdir birader, nutuktan sonra herkes gelip beni tebrik etmiştir. Kimi alnımdan, kimi gözümden, kimi elimden öpmüştür. Sonra kendi kendime, «Yahu, ben neler anlattım?» diye sormuşumdur da, şaşmışımdır. Ne anlattığımı bilmem birader. Ne ben bilirim, ne dinleyen bilir. Bir nutkun iyisi de şöyle anlaşılır; nutuk çekene «neler anlattın?» diye soracaksın, nutku dinleyenlere de «Neler dinledin?» diye soracaksın, nutku çeken ne anlattığını, dinliyenler de ne dinlediklerini bilmezler de «Velâkin adam çok esaslı konuştu» derlerse, işte o nutuk, birinci sınıf nutuktur.

YAZISIZ!

Ben mektepteyken çok tenbel bir talebeydim. Hele hesap, hendese dedin mi, ben yokum. Ama hiçbir sene de sınıfta kalmadım. Hep bu hitabet kudretimin sayesinde. Ders senesi sonu geldi mi, hocanın son dersinde ayağa kalkarım.

— Efendim, müsaade buyurursanız, sınıfımız namına bir maruzatta bulunacağım, derim.

Hoca bir kere:

— Nedir, söyle... dedi mi, yandı. Ben hemen:

— Ders seneri sonu münasebetiyle, yüksek müsaadelerinizle, arkadaşlarımın hissiyatına tercüman olacağım efendim... derim. Der demez de, hocanın şaşkınlığı geçmeden:

— Efendim!... Bize bütün bir sene içinde ilmin nurlu yollarındaaa, ışıklar tutaraak, biziii... aydınlık ve feyizliii...

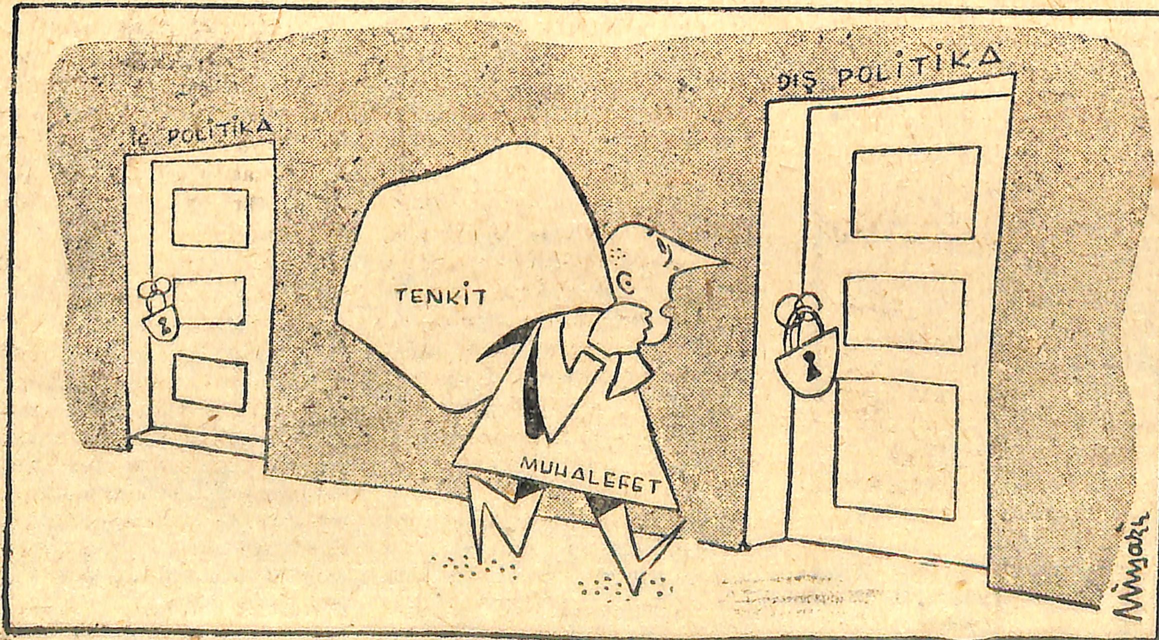
Artık ağzıma ne gelirse, aklıma ne gelirse söylerim. Bütün marifet, tutukluk yapmıyacaksın. Dinliyenin «Yahu, bu da ne diyor?» demesine fırsat vermeden, ha babam konuşacaksın.

Ben konuşurken hoca önce bir şaşırır, sonra dalar gider, daha sonra yüzünün çizgileri aşağı doğru yumuşar, derken gözleri dalar, elleri titremeğe, burnunu çekmeğe başlar. Ben durmadan konuşurum. Ama ne konuşma... Bu sözler karşısında, taş olsa dayanamaz, ağlar. Hoca, önce burnunu bir kaç kere siler, gırtlak düğümü iner çıkar, ondan sonra dayanamaz, gözlerinden şıpır, şıpır yaşlar akar. Ben söylerim, o ağlar. Arada bir hocanın suratına bakarım, adam bayılacak gibi oldu mu, ben susarım. Bu sefer o, bize bir şeyler söylemek ister. Çoğu söyleyemez, burnunu çeke çeke, içini çeke çeke, elinde mendil, ağlaya ağlaya:

— Yavrularım, teessürüm, heyecanım, hislerimi ifade etmeme mâni oluyor, der, sınıftan kaçar.

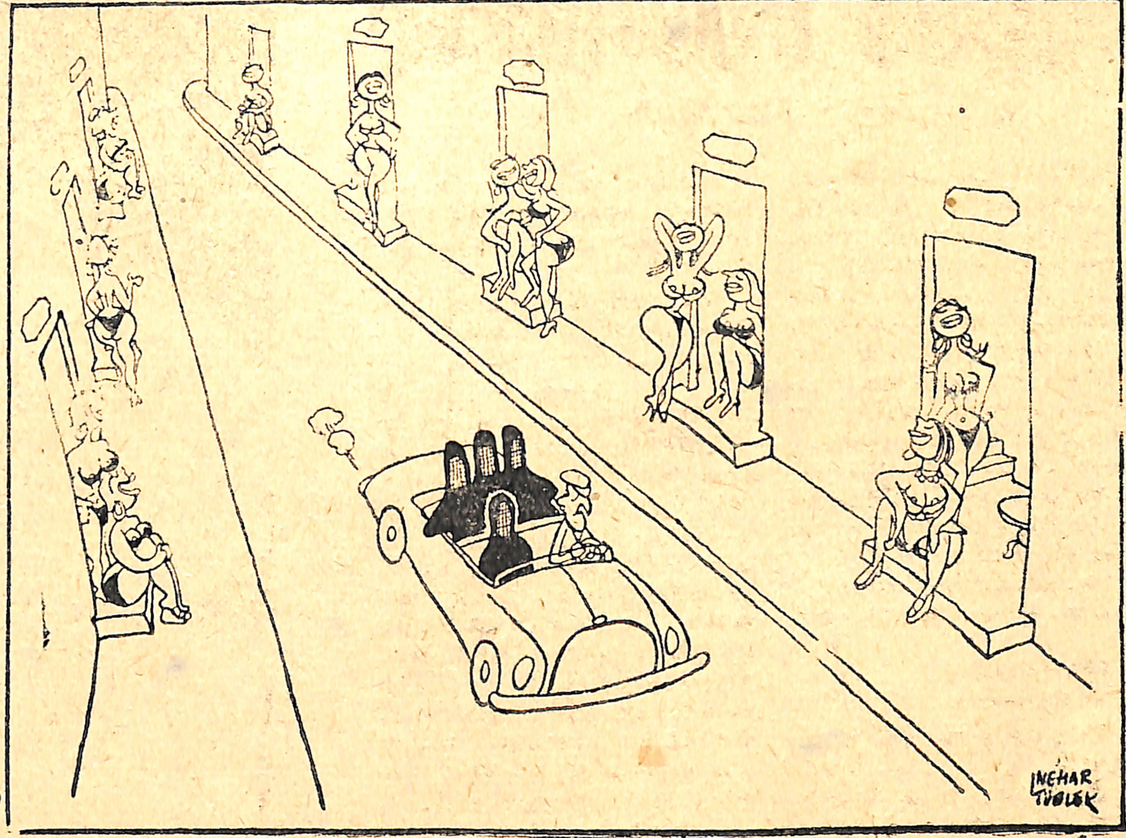
Biz arkadan kahkahayı basarız.

Sıfırcı Nizam adında bir kimyacı vardı, adam mekteplerde nam salmış. «10 numara Cenabı Allahın, 9 numara benim, 8 numara da en çalışkan talebenin» dermiş ama, şimdiye kadar hiç kimseye de 8 numara vermemiş.

— Vay canına, bu kapı da kapalı!...

Genelevlerin bulunduğu sokak trafiğe açıldı... (Gazeteler)

YAZISIZ!...

Adam bizim sınıfa geldi, ders senesi sonunda ben adama bir nutuk çektim, az kalsın Sıfırcı Nizam kalbten gidiyordu. Çocuklar kollarına girip zor çıkardılar, muallimler odasına gutürdüler. Doktor gelip:

— Ne oldu Nizamettin Bey? demiş.

Sıfırcı Nizam, ağlamaktan konuşamıyor. Öbür hocalar, benim nutuk çektiğimi hemen anlamışlar. Birader, ben o meşhur Sıfırcı Nizam'dan 10 numara aldım. İmtihan odasına girince, adam beni görür görmez ağlamaya başladı:

— Götürün bunu, çıkarın bunu! dedi.

On numarayı da vermiş. Aradan yıllar geçti. Sıfırcı Nizam çoktaaan emekliye ayrıldı. Şimdi adam beni ne zaman, nerde görse, gözyaşlarını tutamaz, daha uzaktan beni görünce ağlamaya başlar.

Bu muallim milletinin asık suratına bakmamalı. En asık suratlısı, en yumuşak kalbli olur. İşte ben mektebi bu nutuklar sayesinde bitirdim. Sonra memur olup, taşraya gittim. Anadoluyu karış karış gezdim. Doğrusu memurluk hayatında da hiç çalışmadım. Ama âmirlerimden çok iyi siciller aldım, hep ikişer derece birden terfi ettim. Bütün bunlar hep, hitabet kudretimin sayesinde oldu azizim. Haftada bir, iki toplantı olur. Ya bir âmir aramızdan ayrılır, vedâ ziyafeti veririz, ya aramıza yeni bir âmir gelir, hoşgeldin ziyafeti veririz. Haftada bir bu iş mutlaka olur. Bir âmir geldi de rakı sofrasına oturduk mu, daha kimse içkiye başlamadan, ben kadehi elime alır, ayağa fırlarım, bir hoş geldin nutku çekerim. Ondan sonra tamam... Bir de giderken veda nutku çekerim.

— Muhterem arkadaşlar, bugün hayatımızın eeen kederli ve eeen ıstıraplı bir anını yaşamakta bulunduğumuzu, çünkü aramızdan ayrılan muhterem...

Sofradakilerin hepsini ağlatırım. Ziyafet lokantadaysa, garsonlar, aşçılar bile ağlar.

İşte benim hayatım böyle geçti birader.

Gelin — Çabuk bir polis... Kocam yatak odamdan çıkmıyor!...

Bundan dört sene kadar önce yıllık iznimi almıştım. Benim bir çocuklu arkadaşım vardır, adı Hâmi... İznimi geçirmek için İstanbul'a gidiyorum, otobüste bu Hâmi'yi gördüm. Sarıldık, kucaklaştık. Yıllardır birbirimizi görmemişiz. Benim vaktiyle hocaları, sonra âmirleri nutuk çekerek nasıl ağlattığımı filân andık. Hâmi:

— İlle bu gece bizde kal, yarın da bizim fabrikanın açılış töreni var, diye tutturdu.

Ben de, peki, demiş bulundum. Demin gösterdiğim yerde otobüsten indik. Gece, Hâmi'nin evinde kaldım. Ertesi gün fabrikaya gittik. Bir hazırlık ki, hiç sormayın. Koçları yıkamışlar, kınalamışlar, boynuzlarını yaldızlayıp sıraya koymuşlar. Açılış yapılıp da fabrika herkesin gözü önünde işlemeye başlayınca koçları kurban edecekler. Kurdelâlar hazırlanmış. İstasyondan ayrı, kasabadan ayrı, ziyafet sofrası hazırlanmış. Her şey iyi, yolunda... Daha sabahtan ahali gelmeğe başladı. Fabrika, bir ovanın ortasında. Koca ova insan doldu. Öğleye doğru da sıra sıra otomobiller gelmeğe başladı. Her şey tamam. Derken bizim Hâmi, kürsüye çıktı. Beceriksiz oğlan, konuşmasını da bilmez, bir kaç kem küm'den sonra,

— Şimdi sayın Falan, uğurlu elleriyle fabrikamızı işletmeye açacaklardır, dedi.

Hesaba göre, o dediği adam bir düğmeye, bir kola basacak, yâni çalışma işareti verecek. Fabrika da herkesin gözü önünde çalışacak. O zat, kendisine gösterilen yere çıktı, düğmeye bastı, bir daha, bir daha bastı. O düğmeye basarken, kurbanları da yere yatırıp boğazlarına bıçakları dayadılar.

Düğmeye bir kaç kere basıldıktan sonra, her halde yanlış basılmış olacak, bir de bizim Hâmi düğmeye bastı. Bir fısıltı, bir konuşma oldu. Suratlar asıldı. Allah Allah...

Derken Hâmi koşarak yanıma geldi. Yüzü sapsarı...

— Aman, dedi, elini, ayağını öpeyim, ocağına düştüm, ne olursa senden olur.

— Aman kardeşim, benden ne olur. Ben fabrikadan, teknik işten anlamam ki...

— Ah kardeşim, ben mahvolurum. Beni ancak sen kurtarabilirsin.

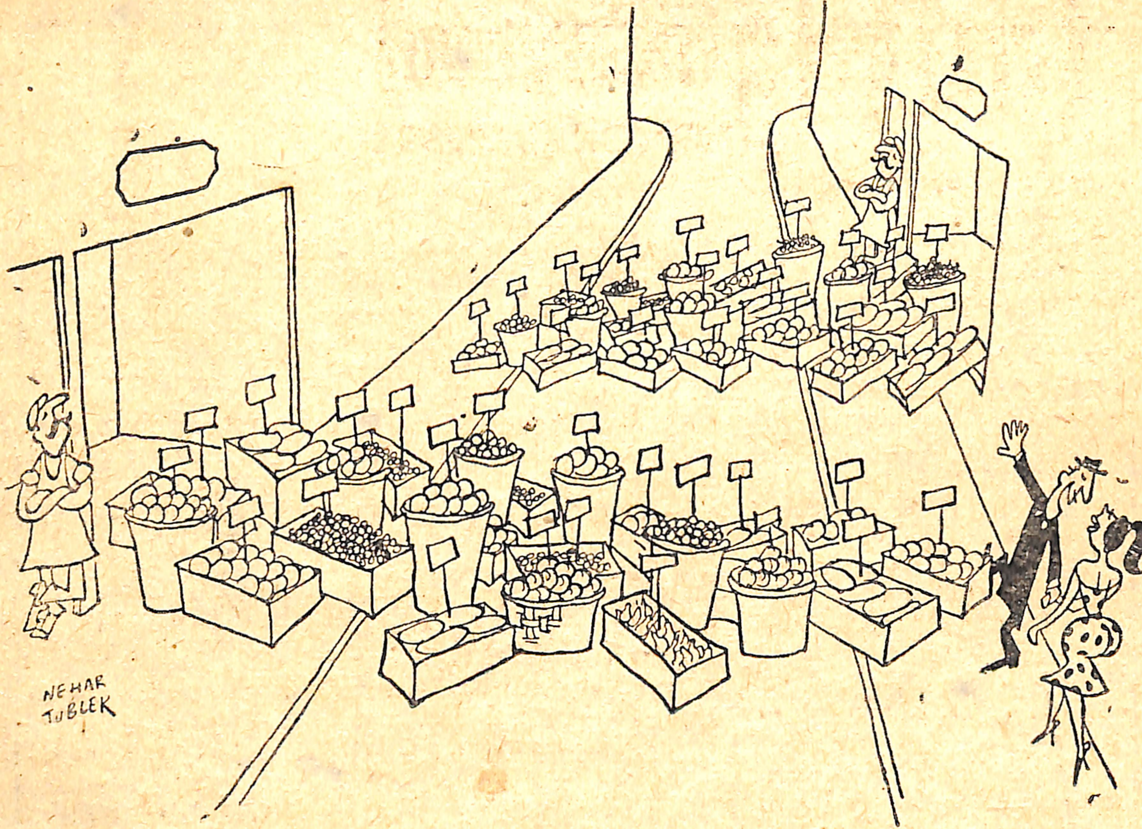
— Ben seni nasıl kurtarayım Hâmi?

— Çık şuraya bir nutuk çek. Biz fabrikanın her şeyini yapmışız da volan kayışını takmayı unutmuşuz. Kayışı takana kadar, çık şuraya on dakika konuş. Senden başkası yapamaz. Gözünü seveyim. Bir nutuk çek, şu adamları uyut...

Ne yaparsın, arkadaş hatırı. Ben çıktım kürsüye...

— Muhterem dâvetliler... diye söze başladım ama, ben bu fabrikanın ne fabrikası olduğunu bile bilmiyordum. Bir yandan konuşuyorum, bir yandan, ne fabrikası olduğunu çıkarmak için fabrikaya bakıyorum, bakıyorum, bir şey anladığım yok. Otomobil fabrikası mı, şeker fabrikası mı, bir bilsem, 24 saat konuşurum. Etrafta gözlerimle Hâmi'yi arıyorum, yok. Deli olacağım. Bir kere de söze başlamış bulundum.

— Muhterem ve pek muhterem

— Gel sevgilim geçelim, bu yol çıkmaz sokak değilmiş!...

dâvetlilerimiz. Hepinizeee hoş geldiniz demekle biz, hepimiz... şeref duymaktayız. Çünkü... Siz buraya kadar zahmet edip gelmekle... Ne desek azdır... Ve... bu fabrika sizin yüksek huzurlarınızda, birazdan çalışınca göreceksiniz ki... Her şeyden önce fabrika demek, memleketin en birinci...

Masanın üstündeki sürahiden bardağa suyu doldururken, arkamda duran adama:

— Hâmi'ye söyleyin, kayış mı takacak, ne takacaksa çabuk taksın, dedim.

Adam da bana:

— Kayış takıldı, yine çalışmıyor. Ana milin başına geçecek halkayı unutmuşlar. Şimdi onu arıyorlar, dedi.

Ben başladım, fabrika kelimesinin ne demek olduğunu, bu kelimenin nerden geldiğini anlatmaya.

Kompartımandaki yolculardan biri:

— Peki, biliyor muydunuz? diye sordu.

— Yok canım bildiğim yok... Ben bilmiyorum da sanki dinleyenler biliyor mu?

Fabrika'nın aslının nerden geldiğini, bu kelimenin eski lâtince olduğunu, ondan sonra da, fabrikanın tarihini, ilk fabrikanın nerde yapıldığını anlatmağa başladım. Bir ara bizim Hâmi'yi uzaktan görür gibi oldum. Bana işaretle «Aman lâfı uzat» gibilerden yalvarıyor.

— Muhterem dâvetlilerimiz, şimdi fabrika çalışmaya başladığı zaman göreceksiniz ki, bu fabrika, başka hiçbir fabrikaya benzemeyip, dünyadaki emsalleri arasında... en başta ve en birinci olup...

Saate baktım, konuşmaya başlıyalı, 35 dakika olmuş. Yine suya davrandım. Arkamda durana:

— Yahu, ne oldu? dedim, daha takamadılar mı?

— Taktılar ama çalışmıyor, Hâmi bey selâm söyledi, nutku biraz daha uzatsın, dedi, küçük kazanı monte etmeği unutmuşlar. Şimdi onu koyuyorlar.

Yarım saat kadar daha konuştum:

— Bir memleketin en mühim ihtiyacı nedir? Söyleyin bakalım, nedir? (Dinleyicilerin suratlarına baktım) Tabiî hepiniz biliyorsunuz ki, bir memleketin en mühim ihtiyacı fabrikadır. Neden fabrikadır? Çünkü bir fabrikanın kazanı vardır, ana mili vardır, bacası vardır, motoru, makinası vardır, müdürü, memuru, kapıcısı vardır, kantini vardır, su boruları vardır. Bunlardan bir tanesi olmasa, o fabrika katiyyen çalışmaz. Biz bu hakikati ifade ettikten sonra... Hepinize bir kere daha hoş geldiniz, deriz... Muhterem dâvetlilerimiz... Şimdi de sizlere, müsaadeniz olursa, bir fabrikanın şeyini anlatacağım... Bir fabrika, her şeyden önce, nedir? Fabrikadır. Bu, bilinmedikçe, hiç bir zaman ve asla bir fabrika çalıştırılamaz. Vee...

Bu sırada önüme bir kâğıt koydular. Kâğıdı okudum, Hâmi göndermiş. «Aman kardeşim, nutku biraz daha uzat, fabrikanın bacasını ocağın üstüne yapacakken, yanlışlıkla, müdüriyet odasının penceresine yaptırmışız. Şimdi yeni baca deliği açıyoruz. Nutku uzat, yoksa mahvolurum.»

Dinleyicilere döndüm:

— Bir telgraf geldi, dedim, fabrikamızın açılışı münasebetiyle bizi dış memleketler tebrik ediyorlar, ve şimdiden bizden mal istiyorlar.

Sürahide su bitti. Güneş indi. Akşam oldu. Karanlık bastı. Ben daha hâlâ konuşuyorum Bir de anlaşıldı ki, fabrikanın meğer her şeyi tamammış da yalnız çalıştırmak için makinist almayı unutmuşlar. Arkamdaki adam:

— Aman biraz daha konuşun, makinist arıyorlar, dedi.

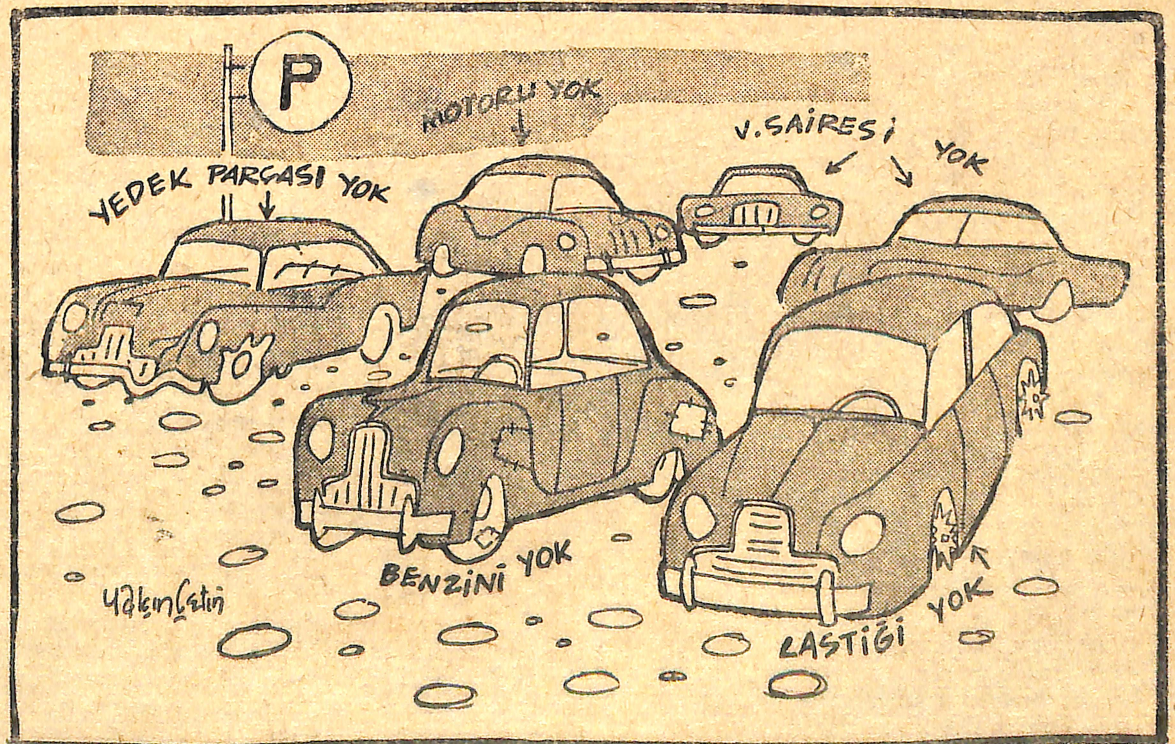
Ben hemen arkamdaki adamı, iki omuzundan tuttum, mikrofonun önüne getirdim.

— Muhterem dâvetlilerimiz, şimdi de size fabrikamızın mütehassısı, fabrikamız hakkında kısa bir izahatta bulunacak, dedim.

Hemen ordan aşağı inip, yürüdüm. Doğru kasabaya. Bir arabaya binip kaçtım. O zamandan beri, fabrikanın çalışıp çalışmadığını bilmiyorum. Hâmi'yi de bir daha göremedim. Yalnız duydum ki geçen sene, bir heyetin başında Avrupa'ya gitmiş.

AZİZ NESİN

ŞOFÖRLER VALİYE HARB İLÂN ETTİ! (Gazeteler)

«MOTORLU KITA»

GÖLGE Müteahhidi

ADNAN VELİ

ŞEVKET Marpuçoğlu, ağacın dibine eğrelti otlarını yayıp, topatan kavunlarını birer ikişer sıraladıktan sonra, domates sandığını da onların yanına yerleştirdi. Öteki boş sandıkları da ağacın gölgesine bıraktı. Bitişik ağaçların dibinde de, gene bir kaç tane boş sepet, üçer beşer tane kavun, armut, erik sandıkları vardı. Onların başına da birer çocuk bırakmıştı.

Floryaya gelen ilk trenden epi yolcu indi. Bunların bazısı plâja, bazısı Çekmece tarafına gitti.

İlâmat başkâtibinin kayınvaldesi Hümeyra, Yeşilli Sıdıka, Sıdıkanın damat tarafından akrabası Mambo Şükriye, Şükriyenin küçük oğlu Nevzat, yengesi Deli Saraylı, o gün evcek gezmiye çıkmışlardı. Bir gün önceden dolmalar, peynirli pideler yapılmış, nevale sepetine zeytinyağlı, sirke şişeleri, domates, hıyar, türlü pişirmek için zerzevat, güveç, çaydanlık, çay kadehleri, salıncak ipi yerleştirilmiş, her şey hazır edilmişti. Pazarı Florya'da geçirmeye gelmişlerdi. Hasırları yayıp, oturacak bir ağaç altı arıyorlardı. Aksi gibi, bütün ağaçların gölgesine de, daha önceden sandıklar yerleştirilmişti.

Sıdıka hanım, gözleriyle epey arandıktan sonra, elindeki sepeti yere bıraktı. Büyük ağacın dibindeki sebzeci Şevkete doğru yürüdü:

— Efendi oğlum, dedi. Şu sandıkları biraz toplasan da, biz de ağacın gölgesine otursak..

Şevket, kadının yüzüne ters ters baktı:

— Burada oturacak yer var mı valde?. Kavunları güneşe mi çıkarayım sizin için?...

— Ama koskoca ağacın gölgesini de sırf sana vermezler ya...

— Bak şimdi ayıp ettin valde... Bu ağaç rastgele bir ağaç değil ki... Bunun da helbet bir mal sahibi var.

— Kimmiş mal sahibi?...

— Evkaf... Ben buraya gelip yerleştimse, gündeliğine yedi buçuk kâğıt verip de yerleştim. Üç beş kavun satıp, biz de bir ekmek parası doğrultacağız. Şimdiki zamanda adama bedava ağaç gölgesi verirler mi?...

— Ayol ağaç gölgesinin parayla satıldığını da vallahi yeni duyuyorum.

— Sen galiba siftah geliyorsun Florya'ya... Pazar günü ağaç altında oturacak adam, cumartesiden Evkafa parasını yatırmalıdır. Ben sırf bu ağaç için, daha perşembeden yedi buçuk lira yatırdım. Nah, bak... Makbuzu da burada... Ama illâki sen bu ağacın gölgesinde oturmak istiyorsan, bana ufak bir ticaret ver, ben de sana bu gölgeyi devredeyim. Akşama kadar dibinde otur, yemeğini pişir, uykunu uyu, salıncağını sallan... Velâkin gelip de bedava oturayım dersen, o iş, olmıyacak iş...

Mambo Şükriye lâfa karıştı:

— Peki, öteki ağaçların altındaki sandıklar kimin ?

— Onlar da bizim kerime hanım Biz burasını hafta içinde kiralarız. Pazar günü üç beş kavun satıp ekmek parası çıkartırız.

— Ama böyle, herkesin oturacağı ağaçların altını, önceden sizin tutmanız doğru mu ya?

— Kerime hanım, sen öyle söylüyorsun ama, bize Amerikan yardımı gelmiyor ki... Biz de anca şuradan buradan üç beş kuruş...

— Peki peki... Siz bu sandıkları buradan kaldırmak için ne istiyorsunuz?...

— Akşama kadar mı oturacaksınız?...

— Orası bize ait...

— Yok, yanlış anladın... İkindiye kadar başka tarife, akşama kadar başka. Çünkü burası ikindiden sonra çok iş yapar...

— Biz akşama kadar oturacağız.

— Akşama kadar oturacaksanız. size son fiyat, onbeş kâğıda olur.

— Aaaa, dünyada verilmez. Onbeş liraya insan gazinoya gider, ayol. Bir ağaç gölgesi 15 lira olur muymuş?...

— Kerime hanım, öyle diyorsun ama, bunun sermayesi yedi buçuk. Onbeşten daha aşağıya idare etse, lâkırdı bile söyletmem ama, dinim hakkı için idare etmez.

— Biz en çok beş lira veririz.

— Yok ablacığım, yok... İkinci tren geldiği vakit, sen böyle saray balkonu gibi gölgeyi yirmiye de bulamazsın. Bak, ben sana harbi bir lâf söyliyeyim. Bu ağacın altına, asıl beklediğim başka bir müşteri var. Daha onlar gelmediler. Üç haftadır hep bu ağacın altına oturuyorlar. Onun için, onlar gelmeden, sen şu onbeşi gözden çıkar da, rahatına bak... Floryayı tekmil dolaşsan, böyle ağaç bulamazsın.

Sıdıka hanım Şükriyeyi bir kenara çekti:

— Herif galiba onbeşten aşağı inmiyecek, dedi. İsterseniz ürfâne ile verelim.

— Verelim ama teyzeciğim, Hümeyra hanım bu işe razı olmaz ki...

— Hümeyra razı olmazsa gidip güneşte oturur. Bana kalırsa, öğle sıcağı basmadan şuraya yerleşelim.

Şükriye, Hümeyra hanımla konuşmıya gitti. Küçük Nevzat, «Salıncak da salıncak» diye tutturmuştu.

Sonunda Şükriye, hepsinden para topladı. Tekrar Şevketin yanına geldi:

— Bak kardeşim, bize biraz tenzilât yapacaksın. Onbeş lirayı vermiye, kimse razı olmuyor, dedi.

— Kerime hanım, senin güzel hatırın için, son fiyat on iki buçuğa olur. Daha aşağı in dersen, inemem.

— Akşama kadar oturmak

kavliyle, biz de son fiyat on lira veriyoruz.

— Haydi seni kırmıyalım bari... Siftahı senden ediyoruz.

Kız, on lirayı Şevkete uzattı. O, parayı cebine koyduktan sonra, öteki ağacın dibinde duran çocuğa seslendi:

— Hüseyiiin... Gel şu sandıkları çek o tarafa... Kavunları da alalım o yana...

— Çocuk sandıkları taşırken, ötekiler de hasırları yayıp, sepetleri açmıya başladılar. Biraz sonra ikinci Florya treni de geldi. Bu sefer daha kalabalık gruplar sökün etti.

Şevket, asfalt kenarındaki ağaçlardan birini bir Rum ailesine 12,5 liraya, başka bir ağacı, kadınlı erkekli bir grupa 11 liraya kiraladı.

Her ağacı verdiği vakit, o ağacın dibindeki boş sandıkları başka bir ağacın dibine taşıyordu. Üçüncü tren de yolcusunu boşaltınca, bütün ağaç dipleri kâmilen tutuldu. Şevketin o günkü hasılatı da 127,5 lirayı buldu.

Kiraya verdiği ağaçların dibindeki sandıkları, kavun karpuzu, tek atlı arabasına doldurdu. Ağaç diplerini bekliyen çocuklara da ikişer buçuk lira dağıttıktan sonra, dizginler elinde, arabanın yanında yürüyerek plâja doğru inmiye başladı. Tren yolunun altından geçip sola doğru kıvrılırken, o tarafın ağaçlarını kiraya geren Keskin Hamza ile karşılaştı:

— Ne haber, oğlum Hamza?...

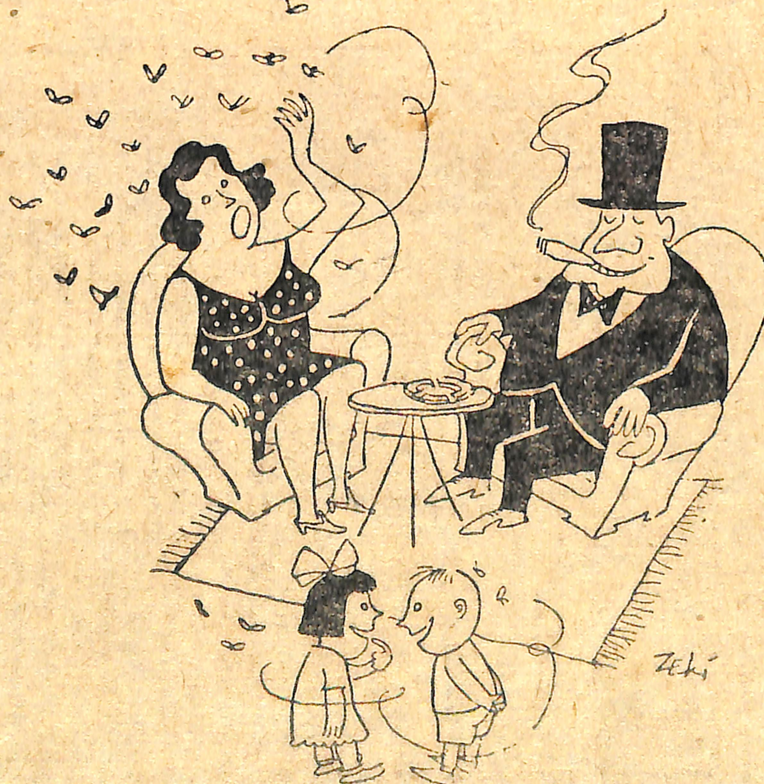
— Hayır haber... Bir ağacım kaldı. Onun da müşterisi bu trenden inecek.

Şevket, memnun:

— Akşama Hafız'ın kahvesine gel, dedi. Yeni bir kalkınma plânım daha var. Hem bu seferki büsbütün kıyak...

Sonra beygire bir kamçı vurarak, ağaç altındakilere doğru seslendi:

— Kavun tatlıııın...

— Tabii, babamın dokunulmazlığı var!...

HEDEFİMİZ YAĞLI KUYRUK

Ağustos 21 Perşembe 1958

Kuyruk

BAĞIMSIZ, BAĞSIZ, İPSİZ, SAPSIZ, TAM TARAFSIZ GAZETE

BANKAMIZA

Bu akşam saat beşe kadar para yatıranlara bol bol dua edilecektir.
İster 100 lira, ister 10 lira, ister 1 lira, Yatırın da ne yatırırsanız yatırın.
Allah sizden razı olsun.

BORU BANK

NANE VE MAYDANOZA ASLA ZAM YAPILMAYACAK

Bazı gazetelerin nane ve maydanoza zam yapılacağına dair haberleri tamamiyle yalan, asılsız, uydurma ve hakikatlere aykırıdır

Ankara, 16 (Aaaa, aaa!...) — 10 Ağustos tarihli bazı gazetelerde nane ve maydanoz fiyatlarının arttırılması ihtimalinden bahsedildiği görülmüştür.

Gerek nanenin ve gerekse maydanozun fiyatlarına zam yapılması hiçbir zaman mevzuubahis değildir. Bu yalan haberin. nane ve meydanoz demetlerine eskiden on dal nane, maydanoz konurken, son alınan kararla. dal sayısının ondan ikiye indirilmesi sebebiyle çıktığı anlaşılmaktadır.

En mühim ve katî ihtiyaçlarımızdan biri olan nanenin fiyatına zam yapılacağı haberi, halkın, ihtiyacından fazla nane alarak, piyasada nane darlığının doğmasına sebep olmaktadır. İhtiyaca yetecek kadar bol nâne ve meydanoz stokumuz olduğu gibi, ticarî münasebette bulunduğumuz memleketlere de külliyetli miktarda nâne sevkiyatına başlanmıştır. Dün, muhtelif limanlardan 30 demet nâne ile 25 demet maydanoz gemilere yüklenerek

(Devamı S. 30, S. 35 de)

İŞ BU YAZI BAŞ YAZIDIR

DÜNYA NEREYE GİDİYOR?

Nebil Nebileyim

Orta-Doğu'da nüfuz bölgeleri sisteminin, İtalyan Kralı Boris'in müdahalesi ve Portekiz Maslahatgüzarı Don Juan'ın arabuluculuğiyle artık yürüyemez bir hale gelerek Arjantın ve bilhassa Avustralya için vahim bir tehlike hâlini alınca, kapımızın eşiğine kadar gelmiş olan Üçüncü Dünya Harbi şimdilik önlenmiş gibi görünmektedir. Ancak Urdun Cumhurbaşkanı Ekselans Harun Reşid'in Lübnan Melîki Musaddık'ı Şam'da ziyareti esnasında Elalemeyn petrolleri üzerinde hak talebinde bulunması, dünya sulhu bakımından ciddi endişeler tevlid etmektedir. Çünkü Süveyş Boğazının Finlândiyalılar tarafından kotralara ve şarpilere kapatılmasından sonra Cebelittarık Boğazının aldığı ehemmiyet gözönünde tutulursa Hindi - Çini İmparatoru Nehru'ya hak vermemek imkânsızdır. Bununla beraber Berlin Muahedesi hükümlerine ria-

Vapur ücretlerine yine zam

Bilindiği gibi bir sene içinde vapur ücretlerine üç kere zam yapılmıştı. Ancak, yüzde iki yüz nispetinde olan bu zamlar, halkın şikâyeti karşısında yüzde altmışa indirilmiş, üç sefer yüzde altmıştan; neticede yine yüzde iki yüzü bulmuştu.

Son alınan malî kararların mesut neticesi olarak refah seviyesi artan halkın vapur biletlerini sudan ucuz bulduğu anlaşılarak. yeni bir zam yapılacağı öğrenilmiştir. Ancak bunun zam mı, yoksa ayarlama mı olduğuna henüz karar verilmemiştir.

Alâkalılardan aldığımız malûmata göre vapur biletlerine, klâsik usule uyularak önce yüzde beş yüz zam yapılacak, sonra şikâyetler üzerine bu zam yüzde iki yüze indirilerek halkımız sevindirilecektir. Bununla beraber, yüzde beş yüz

Sinek mücadelesi başladı

Geçen asırdan beri her yaz devam eden sinek mücadelesine bu yaz da devam edebilmek şiddetli karar alındı.

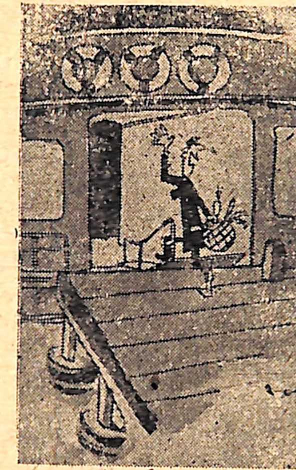
Yazın sona ermesi ve sonbahar yağmurlarının başlaması münasebetiyle, her sene bu mevsimde olduğu gibi, İstanbul Belediyesi, gerek sivri sineklerle, gerek kara sinek ve gerekse kasap sineğı, at sineği, karınca sineği gibi her çeşit sinekle mücadele etmek için çok şiddetli bir karar almıştır. Ancak, mukabil tedbir almamaları için, bu kararın sineklere duyurulmamasına çalışılmakta ve son derecede gizli tutulmaktadır.

İlgililerden aldığımız bilgiye göre, sinek mücadelesi Eylûl ayı ortalarında başlıyacak, Ekim ve Kasım aylarında çok şiddetlendirilecek, Şubatta karlar yağmaya başlayınca bu

Arkadaşımız Ata Atar'ı

KASIMPAŞA'YA GÖNDERDİK

Arkadaşımız Ata Atar, Irak'taki altı ay önce geçen hâdiseleri incelemek üzere, Kasımpaşa'daki evine gitmek için Köprü'den Haliç vapuruna binerken.

Geçen yıl, Kasımpaşa'daki evinden yazdığı «Cezayir Röportajları» büyük bir ilgi çeken arkadaşımız ATA ATAR'ı altı ay önce Bağdat'ta cereyan eden son olaylar üzerine. bu hâdiseleri yakından tetkik etmek üzere dün tekrar Kasımpaşa'daki evine gönderdik. Arkadaşımızı daha önce Irak'a gönderecektik, fakat yeni Irak Hükûmetine karşı hükûmetimizin nasıl bir politika takip edeceği dün geceye kadar belli olmadığından, vaziyetin tavazzuh etmesini bekledik. Arkadaşımız harita üzerinde ve coğrafya kitaplarından, yeni Irak Hükûmetinin merkezini arayıp bulacak, yeni rejimin gizli kapaklı taraflarını önceliyerek yazacaktır.

Bilindiği gibi arkadaşımız geçen sene yaptığı «Cezayir Röportajları» nda bu röportajı yaptığı sırada evinin merdivenlerinden düşerek hafifçe yaralanmış, biz bu haberi günü gününe, arkadaşımızın nasıl vahşiler tarafından yakalanıp kazanda kaynatıldığını ve kalbinden sekiz kurşun yarası alarak muhakkak bir ölümden kurtulduğunu okuyucularımıza bildirmiştik. Arkadaşımızın yeni röportajının da merakla ve heyecanla okunması için

Tüccar ne diyor?

Piyasada kredilerin yarattığı son durumu ve dış ticaret rejiminin ilânından sonra ne düşündüklerini öğrenmek üzere tanınmış tüccarlarımızın fikirlerini almak istedik.

— Son kredilerin yarattığı duruma ne dersiniz? sualimize bir çok tüccarlar:

— Ne diyelim. Allah deriz... cevabını vermişlerdir.

Adriyatik sahillerine göz dikmesi İngiltere Kraliçesi Margaret'in evlenme meselesinin daha uzun zaman için tehirine sebep olmuş ve yüksek kademede bir Arnavutluk - Monako ve Lüksemburg konferansını şimdilik akamete uğratır bir manzara arzetmiştir.

Yukardan beri izahına çalıştığımız dünyanın bu karmakarışık vaziyeti ister istemez bizim vaziyetimize de tesir etmiş v evee zrrrt pşhhrrr kkkssttdırr

(Arkası sayfa 25, sütun 35 de)

dirme, bir kaç kere tekrarlanarak, neticede yine vapur biletlerine zam yüzde yedi yüzü geçecektir.

BÖBREKLERİNDEN GAYRİ CİDDÎ ŞEKİLDE HASTALANDI

Ankara, (Zafer Muhabirimiz Megafonla bildiriyor) Türkiye Ticaret ve Sanayi Ban kası Umum Müdürü ve Türkiye Ticaret Odaları Reisi ve Türkiye Sanayi Odaları Reisi ve Türkiye Ticaret Borsaları Reisi bundan bir müddet önce böbreklerinden gayri ciddî bir şekilde rahatsızlanmış ve tedavi için Avrupaya gitmiştir.

Yukardaki fotoğraf, Belediyenin sinekle mücadele ekibinden bir mücadelecinin sineklerle nasıl mücadele ettiğinin resmidir.

alınarak, Mart başına kadar bir tek canlı sinek bırakılmıyacaktır. Bu münasebetle Belediye daha şimdiden tedbirlerini almaya başlamış, bu arada sinekle mücadele ekipleri teşkil ederek, bu ekipleri şehrin muhtelif bölgelerine salmıştır. Gerekli ilâç, malzeme ve âletlerle teçhiz ve teslih edilen bu ekipler

(Arkası gelecek yazıda)

bir ferahlık yaratacağı ve

(Arkası var)

yemesine ve yaralanmasına

(Sonu haftaya, 16 kısım tekmili birden)

BİR KADINI KAÇIRDILAR

Dün şehrimizde bir benzeri daha görülmemiş bir vaka cereyan etmiştir. 25 yaşlarında çok güzel bir kadın güpegündüz şehrin göbeğinde kaçırılmıştır. Hâdise şöyle cereyan etmiştir:

Aysel adında 25 yaşlarında bir kadın, bir elinde zeytinyağı, bir elinde de gaz şişesiyle Taksim'den Cimangir'e doğru dün saat 15 sıralarında evine gitmekte iken, meçhul iki şahıs tarafından kaçırılmıştır. Kadının feryatlarına yetişen polisler şiddetle düdüklerini öttürmüşlerse de maalesef kadını kurtarmak mümkün olamamıştır. İki mütecaviz, kadını Hürriyet-i Ebediye Tepesine götürdükten, sonra elindeki dolu gaz ve zeytinyağı şişelerini alarak kaçmışlar, kadını da yol kenarına bırakmışlardır. Polis şiddetle zeytinyağı ve gaz şişelerini aramakta ve zeytinyağı ile gazın nereden alındığının tesbiti için tahkikat derinleştirilmektedir.

Lüks bir randevu evi basıldı

Randevu evinde üç çift ve bir tek uygunsuz vaziyette, bir çift ve yarı uygunlu yarı uygunsuz vaziyette yakalandı.

Son günlerde faaliyetini arttıran ahlâk zabıtası dün gece yine şehrimizdeki herkesin bildiği gizli evlerden birini daha basmaya muvaffak olmuştur.

Tanınmış ve zengin bir saatçinin, memleketimize üç yıldan beri saat ithal edilmediği halde, yine eskisi gibi geçinmekte, evinin ve dükkânının kirasını vermekte devam etmesi, polisimizin dikkatli gözünden kaçmamıştı. Önce kaçakçılık yaptığı sanılmış, fakat kaçakçılık yapmadığı anlaşılınca randevu evi işlettiği üzerinde şüpheler toplanmıştı.

Dün, Galatasaray'da Popo sokağında 69 sayılı

(Arkası geliyor)

YAĞMUR, ŞEHRİMİZDE BÜYÜK TAHRİBAT YAPTI

Dün şehrimiz üzerinden geçen bir bulut beş dakika kadar yağmur çilemesine sebep olmuş ve bu yüzden şehrimizdeki münakalât, müraselât, muhaberat, tenvirat, tanzifat, teshinat, tezyinat, tertibat, hepsi bozulmuştur. Beş dakika kadar çiseleyen yağmur yüzünden lâğımlar taşmış, evleri su basmış, sular yolları aşmış, Haliç, Boğaz, Kadıköy, Adalar'a vapur işliyememiştir. Bir müddet elektrikler kesilmiş, su boruları patlamış, tramvay hatları bozulmuş, şehrimizin seviyesi indirilen semtlerinde sunî göller teşekkül etmiştir. Beş dakika kadar çiseleyen şiddetli yağmurlar yüzünden havagazı gelmemiş, radyo arıza yapmış ve telefonlarda konuşmak mümkün olamamıştır. Şehrin umumî hayatını felce uğratan yağmurlardan bostanlardaki kabak ve karpuz mahsulü çok faydalanmıştır. Ziraat Vekâleti bereketli yağmur çiselemesinden sonra, kabak mahsulünün 1946 ya nazaran yüzde beş yüz artacağının ümit edildiğini bildirmiştir.

Ayrıca aldığımız habere göre şehrimizde muhtemel bir atom bombasına karşı korunmak için bir tatbikat icrası

(Sonu gelmez)

6 OKKA

DİŞLİ

Muhalifler:

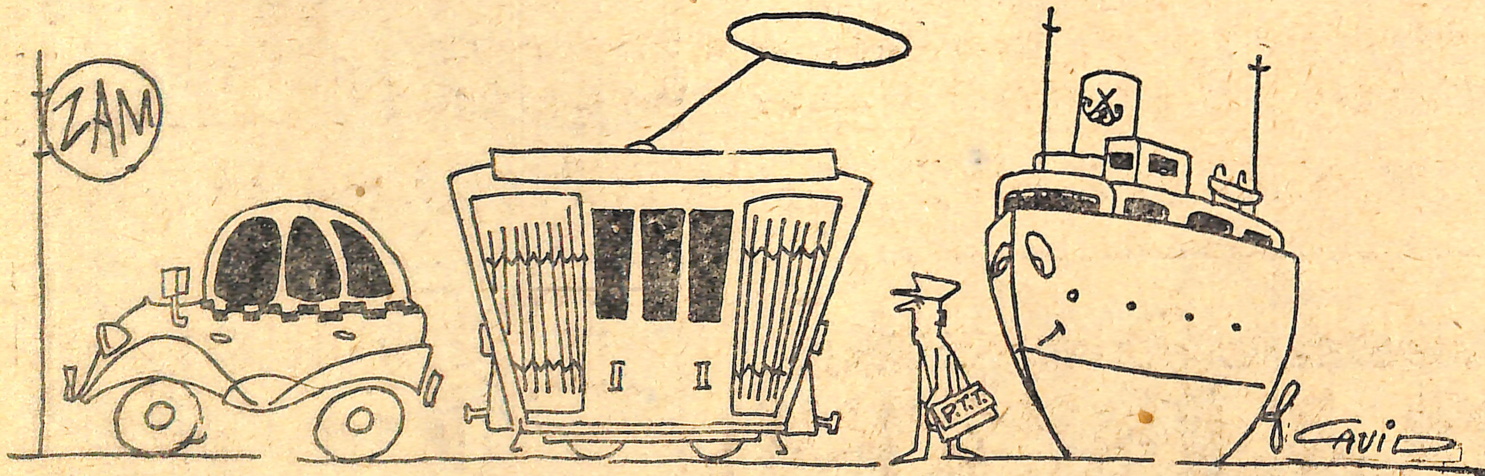
— Bu kadar sıkıntıya dayanabilmek için sıka sıka millette dış kalmadı... diyorlar.

Öte yandan gazetede bir haber: Manisa'da doğan bir çocuğun ağzında dört diş varmış.

Şu demokrasinin hikmetine bakın, muhalifleri fiilen tekzip ediyor

June Parkinson adında 18 yaşında bir genç kız cazibesiyle kısa zamanda şöhrete kavuşmuştur. Bu hızla giderse kısa zamanda İngiliz bombası Mansfield'in Amerikan bombası Monroe'nun papuçlarını dama attıracağa benzer. Sevimli cazibe yıldızı hâlen çalıştığı günler Türk parası ile 20 bin lira almakta ve «istikbalim parlak» demektedir. Yukardaki resimde cazibe bombasının istikbalinin ne kadar parlak olduğunu siz de görüyorsunuz.

Zam için sıra bekliyorlar... (Gazeteler)

Kuyruktakiler!..

HERKESE GELEN DÜĞÜN BAYRAM

Evinizde sinek, sivrisinek, karasinek, at sineği, et sineği, tatarcık, kasap sineği, yeşil sinek, karınca sineği var diye artık üzülmeyin. Çünkü herkesin evinde var.

İSTANBUL SİNEKLE MÜCADELE TEŞKİLATI

Oturaktan Maltız

★ Yazan : YALÇIN KAYA ★

BU böyle olmıyacak dedim. Bir teneke gaz yirmi gün gitmedi. Çayıdır, yemeğidir, lâmbasıdır... Az da değil, on beş lira para. Yedi buçuk liralık gaz karaborsada bu fiyata yükseliyor. Bulunsa, on beş on beş, alacağım, Yok ki...

Geçen sefer, sevabına buluverdi

— Aman, dedim, gaz bitti.

— Bitmiştir, dedi

— Yenisi?

— Yok!

— Aman!

— Yok! Yirmi beş versen yine yok.

Yirmi beşi göstersem hemen bulacak ama, ayak yorgan meselesi..

Mecburen kömüre dökeceğiz. Şu halde ne lâzım? Önce bir maltız lâzım. O da Burgazda yok. Yürü Mudanyaya! Uzak değil, beş sigara içimi. Kırk beş dakika... Ben biraz ağır içerim. Hesaplayın ona göre hesaplasın.

Tenekecinin birine:

— Hazır maltızın var mı? diye sordum.

— A'ah!dedi.

— Yapar mısın? dedim.

— Yapamam, dedi.

— Niçin? dedim

— Kârı az, dedi.

Maşallah, millet, kalkınmanın yolunu bulmuş. Balıkçılar bu yolda ne yapıyorlar, biliyor musunuz? Ağdaki balıkların pahalı olanlarını seçtikten sonra, ucuzlarını denize yallah ediyorlar. Neye? Kârı az diye.

Gün gelecek, fırıncı ekmeği, belediyeci suyu kesecek. Sebep? diyeceksin. Kârı az diyecekler... Gün gelecek, yazarlar istidacılığa, istidacılar mebusluğa, mebuslar futbolculuğa, futbolcular Zeki Mürenliğe başlıyacak. Kâr dalgası!

Belki dedim, çömlekçide toprak maltız bulabilirim. Başladım dükkân dükkân gezmeye. Kasaba dükkânları bir âlemdir. Bakkalda et, kasapta basma, manifaturacıda gübre bulunması olağandır. Fakat ne olursa olsun, manavda oturak göreceğimi ummazdım. Topraktan yapılma, kont şeyler..

— Bankalara özenip bir kavun alana bir oturak mı veriyorsun? dedim.

Üç dişlik güldü:

— Sizde maltız var mı, dedim.

— Baldız mı? Var! dedi.

— Maltız maltız...

— Eminde var. Fakat geç kaldın. Kıra götürdü. Otlatmaya...

— Otlatmaya mı? Maltız otlar mı yahu?

— Niçin otlamasın? Onun canı yok mu?

— Topraktan yapılma şeyin canı mı olur?

— Hepimiz topraktan yaratıldık. Sen de, ben de, Maltız keçisi de...

Adam, keçiden bahsediyormuş. Öteki maltızdan habersiz. Bunun la beraber, dükkâna girdiğim de iyi oldu. Az bir değişiklikle oturağı maltız yapmak fikri o saat kafama girdi.

— Kaça bunlar?

— Yüz seksen kuruş! Al, memnun kalacaksın. Tam da sana göre.

Herifteki göz değil, terzi mezurası... Oturağı kâğıda sardırdım. O mereti açıkta götürdün mü, matrak hazır:

— Güle güle kullan!

— Bir otur, bin şükret.

— Başına geçir, başına.

Burgaza dönünce, oda komşularım etrafımı aldı:

— O ne, o ne?

— Oturak.

— Paraşı arttırdılar galiba. Dolayısiyle fazla yiyip içmeye ve...

— Maltız yapacaım...

Kahkahalar patladı. Dilber Abla:

— Oturaktan maltız olur muymuş? dedi.

— Yapayım da gör.

— Altını delmek ister. İş onda...

— Delerim.

— Kırılır.

Cevap vermedi. Bir çiviyle ufak parçalar kopara kopara yüz paraların deliği kadar bir delik açtım. Onu büyültmek, köşelemek zor olmadı. Dilber Abla:

— Delikle iş bitmez, dedi. Şimdi ısgara lâzım.

Yine ses çıkarmadım. Ramiz Ağanın odunluğunda eski bir mangal vardı. Onun bacak demirlerini söküp ısgara yaptım. Dilber Abla yine konuştu:

— Isgara tamam ama, oturaın içini neyle sıvıyacaksın? İş onda.

Bu, gerçekten zor bir işti. Köyde sarı toprak yok. Kireçle olur diye duymuştum. Ramiz Ağadan iki avuç kadar aldım. Kumla karıştırdıktan sonra sıvayı sıvayıverdim. Dilber Abla:

— Sıvadın da bitti mi? dedi. Birazdan çatır çatır çatlar.

— Çatlar elbet! Kireç bu! İkinciyi sıvadım mı, kaymak gibi olur.

Ben, oturak maltızla uğraşırken, oradan sandalla geçen kadınlar:

— Aaaa, adama bak oturak yıkıyor. Tam benlik.

— Tam senlik vallahi!

Diye çığlık atıyorlardı. Armudun biri de, lâfmış gibi:

— Buna · kılıbıklık diploması verelim! demez mi?

Tut sapından vur duvara. Arkadaşı geri kalır mı?

— Erkek dediğin böyle olmalı. Onu bunu eksik yapıp kadın gibi mahlûktan söz mü işitsin?

Maltızı güneşe bıraktım. Kirecin suyu çekildikçe çatlaklar baş gösteriyordu. Takır takır kurudu ğunda, bir daha sıvadım. Bu sefer çatlamadı. Bakkaldan kömür alıp maltızı yaktım. Fiyakası gelsin diye üzerine bir de tencere oturttum. Tencerede su var. Kuru kuruya koymadım. Merak etmeyin.

Karşıdan gelen bir kadın:

— A tosunum, dedi, oturağı örtecek başka şey bulamadın mı?.. Günah günah! Çarpılırsın. Tencere olur mu ?

— Maltız o! dedim. Oturaktı, maltıza çevirdim.

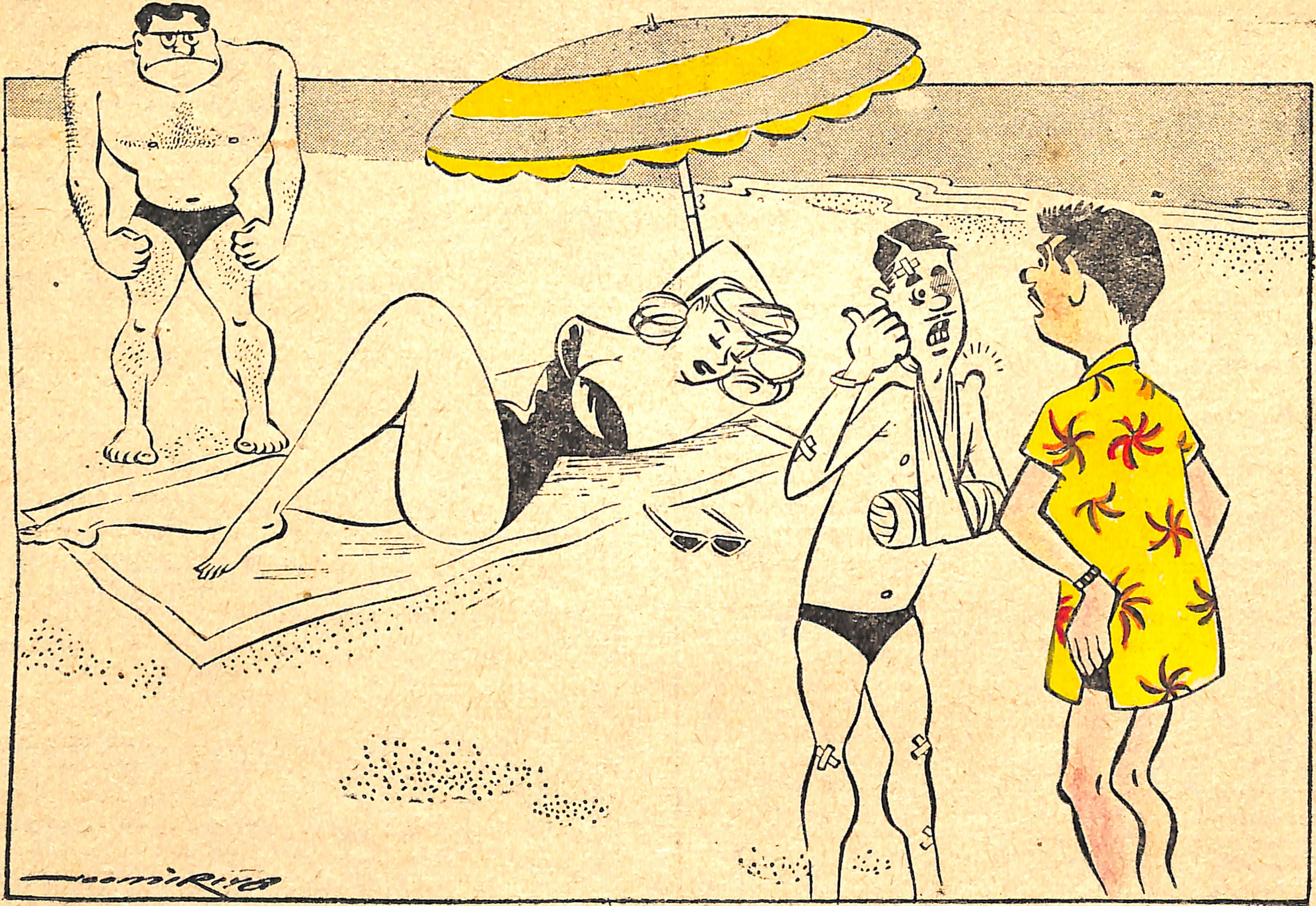
— Tuh tuh tuh! O da günah! Oturaktan maltız olur mu? Nimete küfür.

— Kullanılmamışından olur...

İSRAİLDE GAZETE FİATLARI ARTTIRILDI (Gazeteler)

— Ayda be Salomon, çekil da biraz da biz okuyalım!...

— Hakkın var, kocasıymış!...

Hattâ delik olmasa, ayran koy iç!..

— Öööö!... Kıyamet alâmetleri...

Dedi, yürüdü... Tecrübe iyi sonuç vermişti. Tencereyi indirdim. Dilber Abla başımda:

— Tamam sanıyorsan, aklına şaşarım. Bakalım sağlam mı oldu? İş onda.

Elindeki taşı, sıvalı yerlere vurdu. Kireçler dökülünce:

— Bak, dökülüyor! dedi. Olmamış. Bu iş, ekmek yemeye benzemez.

Öfkemi içeri teptim. Kendi kendime dedim ki:

— Bir parça haklı. Olmuşken sağlam olmalı. Ne yapıp yapıp toprak temin etmek lâzım. Mudanya ile Burgaz arasında bir kiremit fabrikası var. Rica etsem, şu kadar toprak vermezler mi? İsteyenin bir yüzü kara, vermiyenin iki yüzü kara Ya istemiyenin? Onun geleceği kara. İstemek şart! Ama aşk, ama rey, ama hürriyet, ama hesap, ama adalet, ama gaz, ama et...

Verdiler be! Allah razı olsun!

— Kaç para? dedim.

— Paranın ne kıymeti var? dediler. Matbaa boyuna para basıyor. Piyasada kâğıt kalmadı.

Toprağı aldım geldim. Dilber Abla:

— Toprakla bitse... dedi. Ona ince saman ister. Nereden bulacaksın? Olmaz bu iş. Bırak bâri.

Kalınından bulabildim. İşe yaraması için epey ovalamam icabetti. Toprağı sulandırıp samanla harman yaptım. Sonra, oturağın sırlarını kazımaya koyuldum. Kazımasam çamur tutmaz. Velâkin bu sır namussuzun da bir sır olmalı. Lüzum etmediği zaman kendi kendine döküveren şey, çiviye, bıçağa, kesere bana mısın demedi. Güçbelâ o da oldu. Sıvama işi iki saat sürdü. Gece yarısını bulmuştuk. Dilber Abla:

— Yat artık! dedi. Geç oldu. Yarın da başka bir şeye başla. Bunu bırak. Olacağı yok. Yine çatlayacak.

Ertesi gün sabah sabah damladı:

— Bakayım oturağa!.. Ben sana olmaz dememiş miydim. Çatlamış işte.

— Bir kat daha süreceğim

Sürdüm, yâni perdahladım. Dilber Abla:

— Koy güneşe de görelim! dedi.

Koydum. Güneşte bir hayli kaldı. Şansım yaver gitmişti. Bu kere çatlama matlama olmadı. Fakat Dilber Ablanın dedii dedikti:

— Hıh!. Oldu mu sanki? Yak bakalım.. Bu delik küçük. Ateş, hava almaz. Alsa da kıymeti yok. Sıvadıkların biraz sonra çatlayacak. Güneş başka, ateş başka.

Hava kâfi gelmiş olmalı ki, ateş nar gibi kızardı. Dilber Abla:

— Bu sıcağa çamur mu dayanır? dedi. Emeklerine acıyorum.

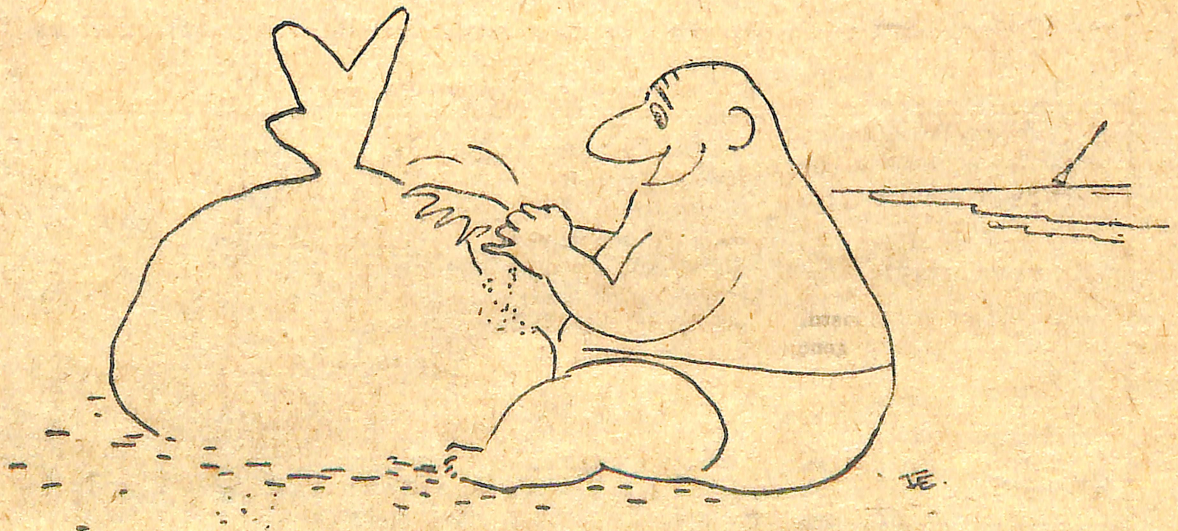
Oturaktan maltızımda bir güzel çay demledim. Karşılıklı içtik. Gözüm maltızda. Çatlama yok. Başarmıştım. İçimden geldi; bağırdım:

— Oldu be!

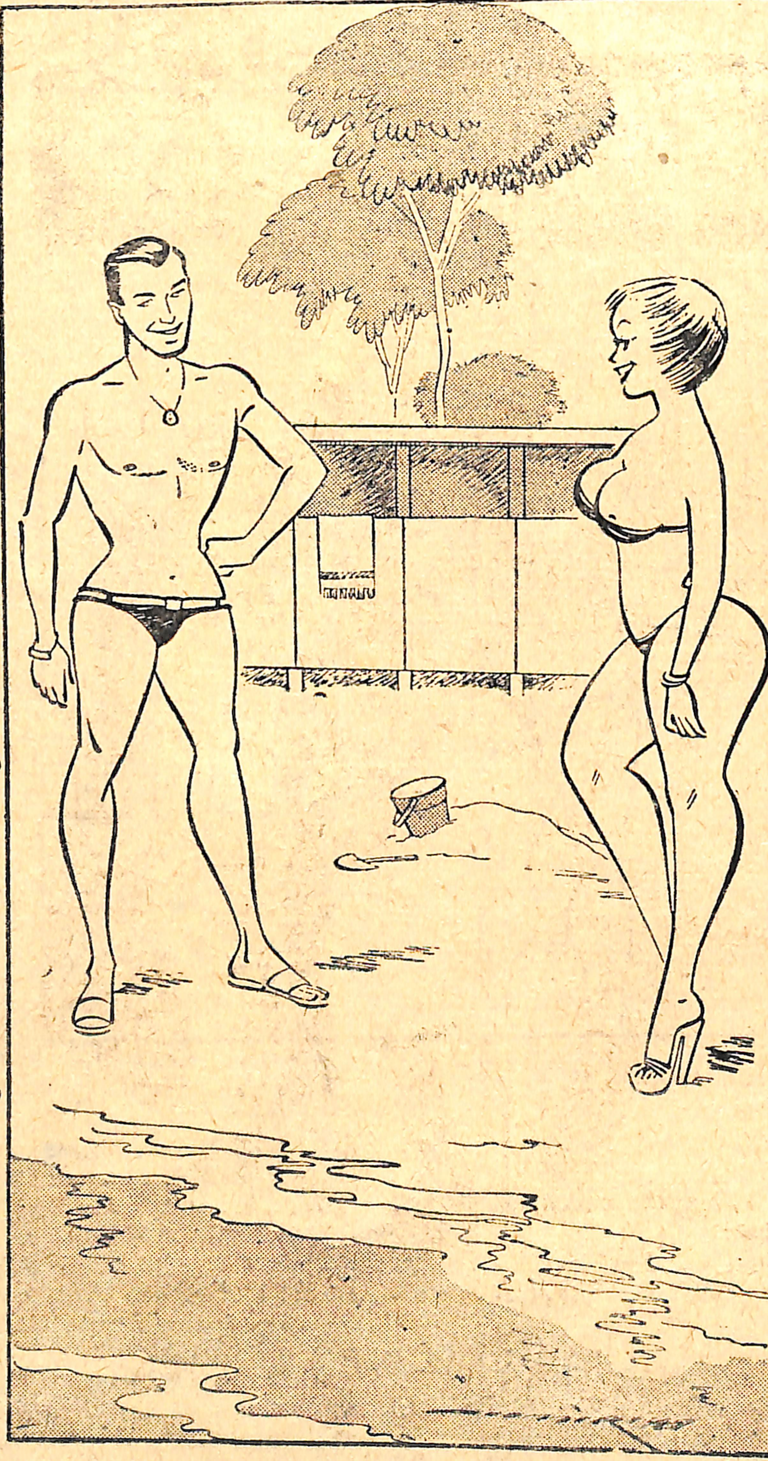
Dilber Abla bütün ciddiyetiyle:

— Niçin olmasın? dedi. Ben sana olur dememiş miydim?

Yalçın KAYA

YAZISIZ!...

ATA SÖZLERİMİZDEN:
«İki çıplak bir hamamda yakışır.»

EVLENELİ henüz bir sene dolmamıştı ama işte Allahın inayetiyle M. Dubois kucağına ilk çocuğunu alıyor, baba olmak saadetini tadıyordu, kendisini ziyaret ve tebrik edenler arasında çok eski arkadaşı, dostu M. Armand da vardı:

— Azizim Dubois dedi. Gözünü dört aç. Bu çocuk milleti âdeta kuyruğa girmiş gibidir, her dokuz ayda bir, ailenize birer hattâ ikişer fert ilâve olur.

Bütün saadet ve sevincine rağmen M. Dubois dehşetle titredi; iki dost vedalaştılar.

Ne yazık ki Armand doğru tahmin etmişti sevgili okurlar, ve aradan on ay geçmeden tekrar karşılaştıkları zaman Dubois hastanede yatan ve ikinci çocuğunu dünyaya getirmiş olan karısını ziyarete gidiyordu. M. Armand gülerek:

— Ben sana demedim mi dostum, dedi. Fakat doğrusu haline acıdım... Söyle bakayım 9 ay sonra 3 üncü çocuğun olsun ister misin?

— Allah korusun, bu pahalılıkta...

— Haa... Öyleyse sana pratik bir çare öğreteyim, onu tatbik et, bir daha çocuğun olmaz.

M. Dubois'nın gözleri sevinç ve ümitle parladı:

— Çabuk söyle!

— Gayet basit. Her akşam yatarken karın, ayağına bir çift yeni şoset çorap giyecek o kadar...

M. Dubois şaşırmıştı:

— Ne basitmiş. Hay Allah razı olsun, dedi ve yoluna devam etti.

*
* *

Aradan bir sene geçmişti. M. Dubois ve M. Armand tekrar yolda birbirlerine rastladılar, hararetle selâmlaştılar. Fakat M. Armand omuzları hayatın yükü altında iyice çökmüş gibi duran arkadaşının haline bakarak:

— Ne o dostum, dedi. Seni hiç de iyi görmüyorum.

— Eee... geçim zorluğu; ne yaparsın kolay değil, karım geçen ay ikiz doğurdu...

— Ne dedin! Fakat ben sana bir tavsiyede bulunmuştum hani. Her akşam yeni çorap...

M. Dubois halsi halsiz güldü:

— Çok şakacısın Armand. Hâlâ beni işletmeğe devam ediyorsun. Maamafih senin lâfına inandım da o zamanlar karıma her gece yeni çorap giydirdimdi. Ama işte neticesi.

M. Armand arkadaşının yüzüne baktı ve birden elini alnına vurdu:

— Hay Allah, dedi. Kabahat bende. Sana en mühim noktayı tembih etmeği unutmuşum. İki çorabı birbirine bağlıyan ipliği kesmiyecektin azizim!...

Sarhoş mantığı

Plâjın gazinosunda kafayı tütsüleyen iki arkadaş arasında:

— Dünyada en kıymetli şey nedir bilir misin?

— Su.

— Neden?

— Su olmasaydı insanlar yüzmeyi öğrenmiyecek ve böylelikle denizde her gün binlerce kişi boğulurdu!

Bahtiyar erkek!

Gazeteciler gecesinde buluştular. Orhan, çoktan görmediği genç kadına sordu:

— Hâlâ bekâr mısınız?

Genç kadın içini çekti:

— Öyle!. Hâlâ o bahtiyar erkekle karşılaşamadım.

Orhan sinsi bir gülüşle tasdik etti:

— Evet, hakikaten bahtiyar!

Doğru söz!

Öğretmen, teneffüste birdenbire sınıfa girmişti. Bir kara tahtaya, bir de o sırada kapıdan savuşmağa hazırlanan çocuğa baktı. Sonra sert bir tavırla çocuğa sordu:

— Kara tahtaya (aptal hoca) yazan sen misin?

Çocuk itiraf etti:

— Evet, ben yazdım.

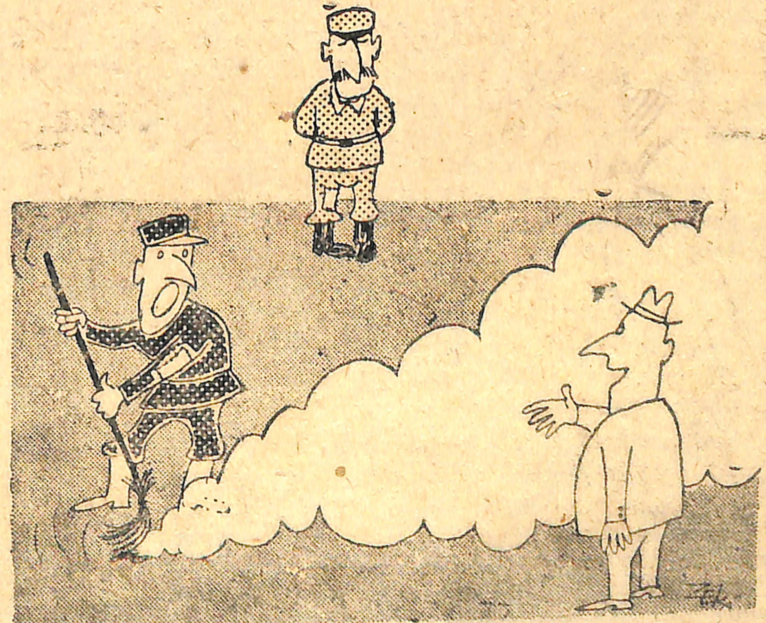
Öğretmenin hiddeti geçmişti. Çocuğun sırtını okşayarak:

— Aferin, dedi. Doğruyu söylediğin için seni affediyorum.

Tuhaf dünya!

Genç kız, arkadaşına:

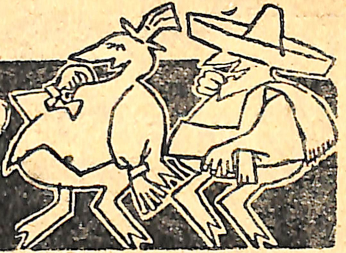
— Şu dünya ne tuhaftır, kızlar bir iş bulabilmek için akıllı, bir koca bulmak için aptal görünmeğe mecburdurlar!...

— Hey!... Dur bir dakika, geçeyim...
— Duramam, çavuş bakıyor!...

MİLLETLER GÜLÜYOR

İki örümcek!

İki örümcek bir kilisede karşılaştılar.

— Nasıl? diye sordu birinci örümcek, buradaki hayatından memnun musun?

Öbürü içini çekti:

— Aman kardeş hiç memnun değilim! Âyin gürültüleri, vaizin cırtlak sesi, org'un gümbürtüsü.. Hasılı bir saniye kafa dinlemek yok.

— Nerede senin yuvan?

— Mihrabın altında.

Birinci güldü:

— Tevekkeli değil! En gürültülü yeri seçmişsin. Niye sen de benim gibi iane kutusunda yuva yapmıyorsun? Orada çıt çıkmıyor...

(Amerikan)

Ben geldim!

İskoçyalıların hasisliği meşhurdur. İşte Henry de öyle idi. İki sene evvel aldığı şapkasının artık giyilemiyecek bir hale geldiğini görünce evvelâ günlerce düşündü, bir sürü hesaplar yaptı ve en sonunda şehrin yegâne ihtiyar şapkacısına gidip ağlamaklı bir sesle:

— Hey Mac, diye seslendi. Bak işte gene ben geldim.

(Amerikan)

Müteharrik nişangâh!

İki adam oturmuş kadınların ne kadar ağır giyinip hazırlandıklarını konuşuyorlardı. Biri:

— Kadınlar tek başına dünyanın en ağır süslenen mahlûklarıdır, dedi. Fakat hele iki tanesi bir araya gelirse o zaman işlerini bitirmelerine imkân yoktur.

— Niçin?

— Tabiî, istersen kendinde dene! Daimî harekette olan, hiç durmayan bir yere dudak boyası sürmek kolay mıdır sanıyorsun?

(Amerikan)

Rahatsız olursan

İskoçyalı Mac İnotsh'un karısı ölüm yatağında idi. Kocasını yanına çağırdı ve bitkin bir sesle:

— Mac, dedi. Ölüyorum artık! Yalnız senden bir ricam var; beni umumî mezarlığa gönderme. Oradaki pis insanların yanında rahat edemem. Beni annemin yanına paralı mezarlığa gömdür.

Mac başını salladı:

— Peki, peki. Önce bir kere umumî mezarlığı deneriz, eğer rahat edemezsen seni hususî mezarlığa aldırırız.

(Amerikan)

— Beyefendi siz de söyleyiniz, hangi bebeği beğendiniz?
— Yoook, söyliyemem!...

— Baba, denizi göremiyorum...
— Sus, eve gidince ben sana anlatırım!...

Hayat sigortası!

İZAK kendine iyi bir iş bulmuştu. Fakat çalışabilmesi için hayat sigortası yaptırması lâzım geliyordu.

Bir sigorta şirketine gitti, durumu anlattı. Kendisini sorguya çekmeğe başladılar:

— Babanız sağ mı Bay İzak?

— Hayır, ben üç yaşındayken tüberkülozdan ölmüş.

— Öldüğü zaman yaşlı mıydı?

— Hayır, maalesef 23 yaşında imiş.

— Hımm. Peki anneniz?

— O da çok genç öldü. Kanserden. Ben on üç yaşındayken.

— O halde Bay İzak sizin hayat sigortanız biraz pahalıya mal olacak.

Ve öyle bir rakam söylediler ki İzak derhal sapsarı kesildi ve «Allaha ısmarladık» deyip çıktı.

En yakın arkadaşı Moiz'e gidip vaziyeti anlattı. Moiz güldü:

— Tabiî yahu. Sen deli misin doğrusunu söyledin. Annen baban ne kadar yaşlı ölmüşlerse sigortan o kadar ucuza çıkar. Böylece İzak başka bir sigortacıya gitti ve sualleri cevaplandırmaya başladı.

— Babanız kaç yaşında öldü?

— Doksan yaşında. Ve bir baş ağrısı dahi nedir bilmezdi.

— Güzel. Ya anneniz?

— O da seksen beş yaşında öldü efendim.

— Peki, anneniz nerede ve nasıl öldü Bay İzak?

İzak cevap verdi:

— Lohusa yatağında memur bey!

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 28 —

Hacı Bey, İzzetî efendinin ağzından patavatsızca fırlıyan bu hakikati bildiği halde, yanında imâ tarikiyle de olsa tekrar edildi miydi, kızarırdı.

Bu sefer de öyle oldu. Ve onun çehresindeki tagayyür, muhatabının gözünden de kaçmadı. İzzetî efendi, fazla olarak, bu haleti ruhiyeyi istismar etmek istedi. Lâkırdıya ayni noktadan devamla:

— Neler söyledim? Daha da her gün neler söylüyorum, birader, bilsen? dedi. Hanım kızımızın başına cahillikle bir kazadır geldiğini... seyyibe ile evlenmenin sünneti seniye olduğunu... nice ehli yerde, gözü yerde kızların evlendikten sonra kabak çiçeği gibi açıldıklarını... halbuki, Emeti hanım kızımın: «Bir musibet bin nasihatten yektir» fehvasınca, bu acı tecrübeden ders alıp her şeyden el etek çekmiş olacağını, hepsini bir, bir saydım. Sağ olsun, bizim velinimet, namus mefhumunu perdei bekâretle bir tutan aneperestlerden olduğu için, noktai nazarında şimdilik musır. Ne yapayım anam, babam? Uğraşıyorum. Elbet, eninde sonunda muvaffak olurum. Ve lâkin sabır ve belki de fedakârlık isteyecektir. Kızımızın lekesi var. Lekeli cevahirin sürümü güç olur.

Hacı Bey bu acı sözleri terler dökerek dinliyordu. Bu namuslu adam, kendisini böyle müşkül mevkilere düşüren baldızına da için için lânet yağdırmakta idi. Gırtlağı tıkanarak, tutuk bir şive ile sordu:

— Fedakârlık dedin... Ne gibi fedakârlık.

— Öyle ya! Malınızın kusurlarına göz yumdurabilmemiz için, karşımızda bulunanlarla kendi aramıza altın perde çekmeliyiz.

— Emeti zengindir. Bittabi malını, mülkünü cihaz olarak götürecek...

Vergi kâtibi başını salladı:

— Kâfi değil ki aslanım! Kâfi değil. Kızlık diyeti pahalıdır.

— Ne yapayım sen söyle?

— Ne bileyim. ben? Onun orasını takdir et.

Hacı Bey fena sıkılıyordu. Şakaklarının damarları, yerlerinden fırlıyacakmış gibi kabarmıştı. Burnundan soluyordu. Eğer bu derece tevatür olmamış olsaydı, bu alışverişten çoktan vazgeçecekti. Fakat şimdi vazgeçecek olursa, zaten mevcut dedikodular artacak, artık rezalet ayuka çıkacak, artık taşı tarağı toplayıp, kasabadan göçmek gerekecekti.

— Söyle İzzetî Efendi. Sen söyle. Allah aşkına ne vereyim? diye yalvardı.

Vergi kâtibi, sağ elinin baş ve şehadet parmaklarını birbirine sürterek:

— Nakit, mirim. dedi, nakit... Sarı Kızın yüzü sıcaktır!

— Ne kadar?

— Eh, vallahi, orasını bilmem artık! Bizim velinimetin de mütemeyyilândan olduğunu nazarı itibara almak gerek, tutup da yüz altın da verilmez ya?!

— Beş yüz...

— Çık, iki gözüm Hacı Bey... çık!

— Param yok.

— Denizde kum. sende para. Bize de etmesene, Hacım!

— Tarla vereyim.

— Ne yapacak, Satılmış Efendi tarlayı? Rençperlikte onun gözü yok! O vükelâlığı, vüzeralığı kurmuş... Sen böyle bir nimeti, on binlerce altın saysan ele geçiremezsin. Neyleyim ki takdir etmiyorsun. Kendisine bugün vereceğin parayı, en sağlam bir faize yatırılmış say. Yarın öbür gün devletlû Satılmış Paşa hazretlerinin bacanağı olacaksın... Az devlet mi? Düşünsene, mir muhterem?!

Hacı Bey, susuyordu. Zihninde bir takım hesaplar yapmakla meşgul olduğu belli idi. İzzetî Efendi, örsün üzerine yatırdığı demiri biraz daha tavlamak lüzumunu duydu.

— Haydi arslanım. Şuna bin liracık, de de, ben de iştiha ile işe girişeyim. Ola ki velinimet bu sefer kanar.

Diş söktürür gibi ani ve ıztıraplı bir hamle ile, Hacı Bey'in ağzından: «Peki!» sözü çıktı.

Vergi kâtibi memnun, işi sağlamlamak istiyordu:

— Caymak yok, amma!

— Hayır. Söz bir, Allah bir!

— Bana şuracıkta ufak bir kâğıt yazıp ver.

— Ne kâğıdı?

— Efendime göstereyim. Elimde hüccet olsun.

— Canım kâğıda lüzum var mı?

— Aramızda yok amma o yabancı... İcap ediverirse. çıkarıp önüne koymalıyım.

— Ona da peki Lâkin sen kendin yaz da, ben mühürleyivereyim.

Vergi kâtibi, oradan eline geçirdiği bir tabaka eseri cedit kâğıdını ikiye büktü, yanından eksik etmediği divitini çıkardı, şu senedi yazdı:

«Bedii terkim senet oldur ki, «Baldızım iffetlû Emeti Hanımın, rifatlû Satılmış Efendi ill tenkih ve tezvicine muvaffak olduğu takdirde, ... kazası esbak vergi kâtibi Esseyit İzzetî Efendiye veya emrü havalesine. berveçhi balâ yalnız bin adet Osmanlı altını tediye etmeyi taahhüt eylerim. Mezkûr meblâğı mumaileyhten nakden almış olup, her ne sebeple tediyesinden imtina eylediğimde alacaklı İzzetî Efendinin turuku kanuniyete bilmüracaa istihsal eylemekte serbest bulunacağını beyan zımnında işbu senet tarafımdan ita kılındı.»

Hacı Bey, başı ucu olmıyan bu vesikayı, mühürlemeden evvel, hayretle okudu.

— Ayol! dedi. Bu alelâde borç senedi...

— Elbet, mirim. Lâkin dikkat edersen, görürsün ki şarta muallâk.

— Ne yapayım, şarta muallâksa? Beni, ne de olsa, bu senette borçlu gösteriyorsun Elhamdülillâh, bugüne kadar hiç kimseye borç etmiş adam değilim. Cenabı Hak bundan sonra da göstermesin!

— A nuru didem, Hacı Beyim! Bu borç değil ki, nevima taahhüt. İş olursa ödiyecek, olmazsa kurtulacaksın. Hanım kızımızı başgöz edemediğimiz gibi, ne hükmü olacak bu senedin? Hiç!

— Pekâlâ! Ben bu parayı Satılmış Efendiye vadediyorum. Sen ne diye kendi namına yazıyorsun?

Bu sualin cevabını, İzzetî Efendi, daha senedi kaleme alırken hazırlamıştı:

— Tabiî değil mi? Dedi; velinimetin adını koyup da kendisini kızdırayım mı, bilsbilir?? Ben onun mizacı şerifini bilmez miyim Para lâfını ağıza aldırmaz. Onu ben usulcacık, alıştıra alıştıra, sindire sindire açacağım... kılı kırk yaracağım... kaç dereden su getireceğim, bakalım. Bu bin altını benim emrime tahsis edilmiş göstereceğim' Ben de bunu kendisine terkediyor görüneceğim. Bu iş çetin iştir. Hacı Beyciğim, Sonra bir çuval inciri, maazallah, berbat ederiz. (Devamı var)

1958 YILI İKRAMİYELERİ

675.000 Lira

Apartman Daireleri

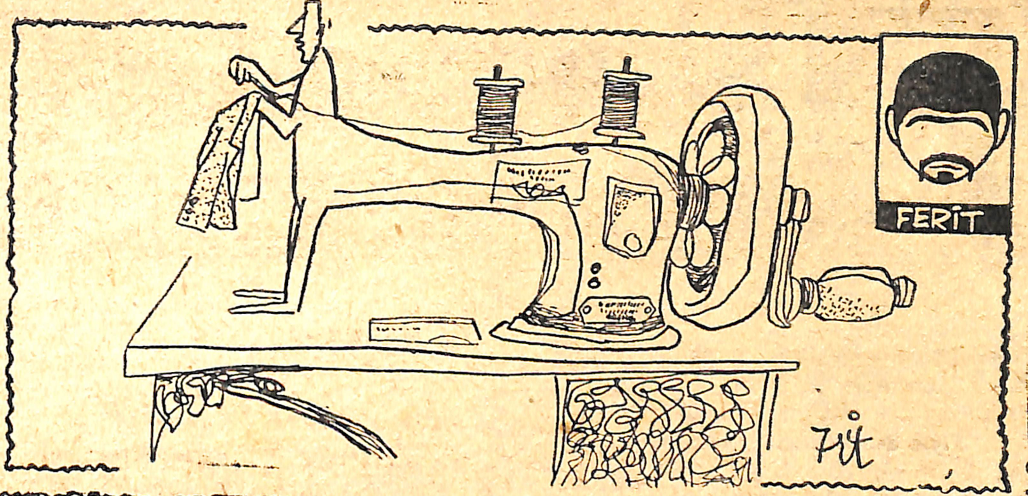
ZENGİN Para İKRAMİYELERİ

20 Yıl Boyunca 500 Liraya kadar AYLIK GELİR ikramiyeleri

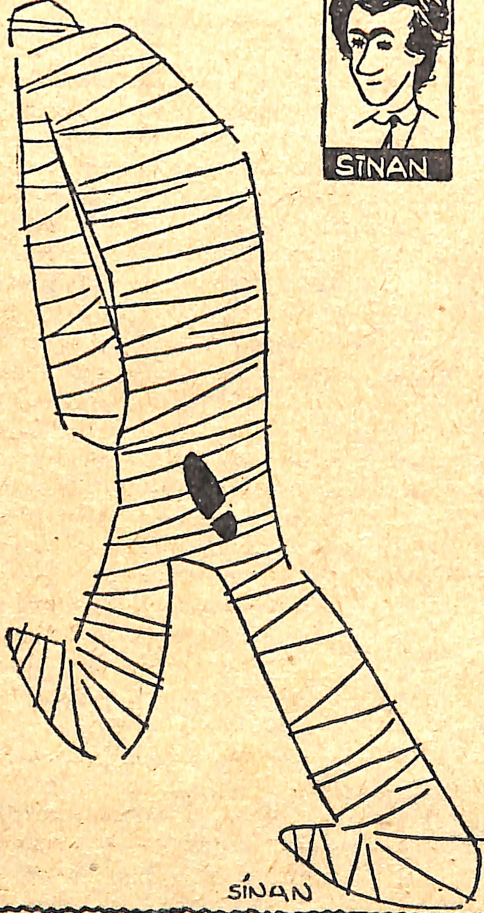
Öğrenci Hesaplarına TAHSİL ikramiyeleri

EMNİYET SANDIĞI

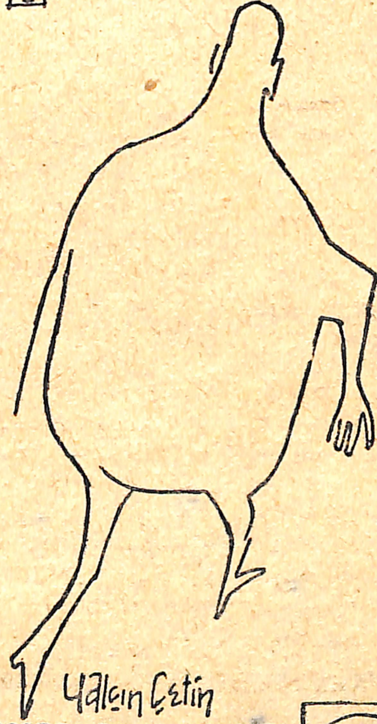
bize göre

1

2

Y. ÇETİN

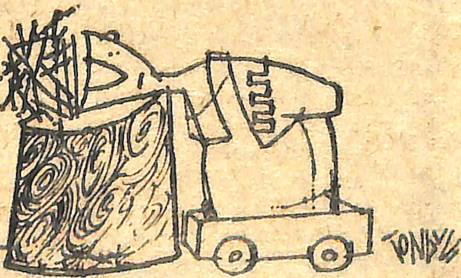

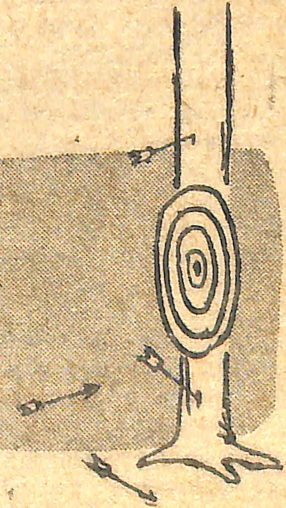

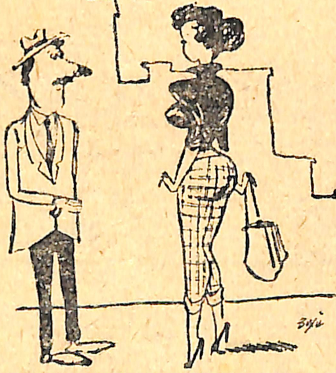

DÜNYA
Karikatürleri

-DÜN CORCUN KOLUNA GİRMİŞ, HIZLI HIZLI NEREYE GÖTÜRÜYORDUN OĞLANI?..
-EVLENME DAİRESİNE!..

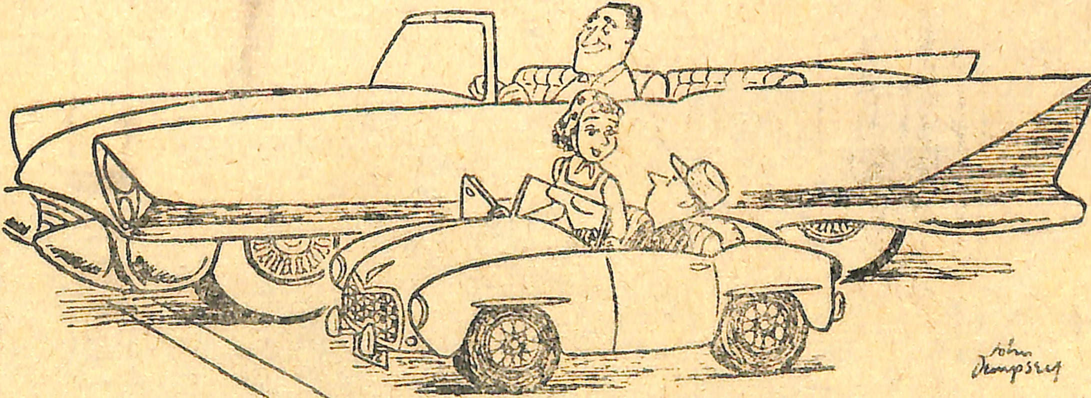

-HEM SARHOŞSUN, HEM DİLENİYORSUN...
-NE YAPAYIM BAYAN, AYIK KAFAYLA DİLENMEĞE UTANIYORUM...

KAPALI ARTIRMA

KOCA- İŞTE GELDİM KARICIĞIM...SENİ BİN KERE ÖPECEĞİM!...
DOLAPTAN BİR SES- BEN BİN BEŞ YÜZ!..

KIZ -EH, ARTIK SENİ RAHATSIZ ETMİYEYİM!..

BEYAZ PERDENİN FRANÇOISE SAGANI: JEAN SEBERG

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

P a r a ,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

v a r d ı r .

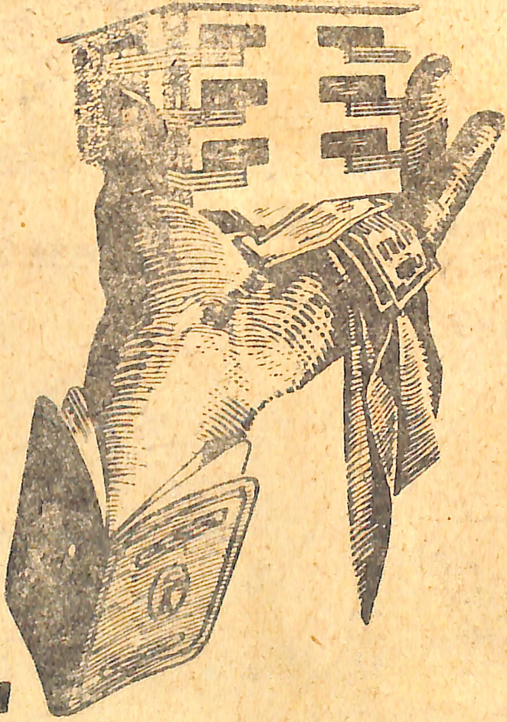
Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone Seneliği: 37;5 Altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI Telefon: 22 72 99

Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA ALIŞABİLİRSİNİZ
Çünkü

Bütçenizin müsadesine göre sizi her ay 15, 30, 60 veya 90 lira biriktirmeye alıştıracak olan AKBANK AİLE TEVEDİATI HESAPLARI her 200 hesaptan 100 üne 96.000 lira ikramiye isabet ettiren yegâne tasarruf sistemidir

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI

1958 YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

4 MİLYON 405.000 LİRA

İHAP HULUSİ İSTANBUL

— Yoook... Seni boğulurken kurtarmadan bırakmam!..